

CARETTA

MARTIN MOTLOCH

eBook

CARETTA

MARTIN MOTLOCH

BOOKet.cz

2015

Copyright © Booket.cz

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována, uložena v archivačním systému nebo přenášena v jakékoliv formě nebo prostředky na jiné médium, mechanicky, fotokopírováním, záznamem, skenování nebo elektronicky, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydavatel

Titul CARETTA - vydalo nakladatelství Booket.cz, jako svoji 2. publikaci. Vydání první.

© Booket.cz 2015

© Cover a typy Martin Motloch

Stál jsem na pražském letišti a díval se skleněnou stěnou ven. Drobně mžilo. Na přistávací dráhu právě dosedlo nějaké letadlo. Od kol se mu zdvihl mrak jemně rozprášené vody. Odtud to vypadalo jako pára. To ale byla blbost. Klam.

“Viděls?” otočil jsem se na Adama, který stál vedle mě.

“Měl jsem si to vyfotit,” řekl a pracně vytahoval svůj digiták z pouzdra, které měl pověšené kolem ramen.

Kdysi jsme tak nosili chlebníky, napadlo mě. Na školní výlety. Rohlík s máslem a turistákem v raženém ubrousku a jablko. Sváča. Aby měl mladý pionýr dostatek energie. A hroznový cukr Energit. Žvýkačky nebyly, to byl symbol kapitalistické zahálky.

Nad hlavami nám zarachotily informační cedule. Koncová místa destinací na nich měnila svoji polohu. Naskakovala čísla odbavovacích hal. Nevím, jak se tomu správně říká. Prostě to místo, kde vám zkontrolují palubní lístek a vy jdete pak dál takovým kovovým rukávem přímo do letadla. Anebo na letištní plochu do nízkopodlažního autobusu, co vás odveze kousek dál. Ke stojícímu, čekajícímu stroji. K letadlu.

“Tak kolik?” zeptal jsem se, abych něco řekl. Umím číst a tak jsem to sám viděl.

“Zakynthos 11.25 a hala 9 C.“ hlásil Adam.

Isabella se starostlivě zeptala: “Nemáš žízeň?”

Popostrčil jsem vozík k odbavovací překážce. Před námi už stálo jen několik lidí. Pár dychtivých turistů, co se mrholícího, pražského rána, těší na dvanáct dnů dovolené v Řecku. Syn si to v hlavě pomalu spočítal:

”Tak za hodinu a půl už poletíme!”

“To doufám,” dodal jsem.

“Mamí, půjdeme se podívat ještě do fríšopu,” žadonil náš potomek.
“To víš, že jo,” odpověděla Isabella.” Stejně máme ještě moře času...”

Přepážka. Sundal jsem naše tunové zavazadlo z vozíku a šoupl ho na pohyblivý pás. A ještě jedno. Snad nepřekročíme limit!
Ježíš, co to tam vůbec vezeme?

To je otázka, kterou si vždycky položím, když vezmu ten kufr do ruky. Ten těžší. Ale měl bych mlčet. Raději. Poslední roky si už věci na dovolenou nebalím. Přenechám to své ženě. Poctivě vždy připraví komínky oblečení na postel v ložnici a zavolá mě:

“Tak by sis tam měl vzít tyhle tři trička,” řekne.

Vezme prádlo a přesune ho do kufru. Nevím, proč říká tři, když jich bylo pět. Uberu jedno.

“A tyhle dvě košile!” (4ks) Uberu jednu.

“Tuhle si vezmu na cestu,” napadne mě.

“Oblečení na cestu máš zvlášť.” Chvíli se přetahujeme o textil.

“Proč proboha troje dlouhé kalhoty?” ptám se.

“Je to hotel, čtyři hvězdičky!” odzbrojí mě.

Jsem rád, že nebudeme bydlet někde v chýši. To bychom museli vézt nejspíš pilu, sekeru na palivové dříví a rýč na hloubení vodních stružek. Pro případ období dešťů. Adam by to určitě přivítal.

Kufry zmizely někde v útrobách haly a žena na přepážce nám podala přepravní tikety. Pochopil jsem, že je nesmíme ztratit. Asi proto mi je Isabella sebrala rychle z ruky a uschovala u sebe. Byl jsem zpět v realitě. Byli jsme na letišti, teď bez zavazadel a pokračovali k pasovému odbavení. Adam se zatvářil slavnostně, asi jako když opouští vlast.

Ještě celní kontrola. Prošel jsem první a zůstal překvapeně stát za bezpečnostním rámem. Letos moje kšandy alarm nespustily. Pak projela naše prosvícená taška a my se vydali chodbou hledat číslo 9C. Bylo skoro na konci.

Víte, já jezdím na dovolenou docela rád. Když už je všechno rozhodnuto a jste na letišti. Nezaspali jste (jak se mi stalo) a nedošel vám v pět hodin ráno v Dejvicích cestou k Ruzyni benzín (jak se mi stalo). Ale ani na letišti nemáte ještě vyhráno. Taky můžete pozorovat, jak přilítají ostatní letadla, ale to vaše stále NE (jak se mi stalo).

Ale být už v letištní hale je přeci jen uklidňující! Toalety nablízku, vaše kufry na cestě kamsi. Ani tu cestovní horečku už nemívám. Nejhorší je však samotný výběr dovolené. Tam se láme chleba. Připadá mi, že by se cesta do vytoužených končin dala sehnat nějak levněji. Na skoro stejné místo. S téměř totožnými službami. Ale když už je rozhodnuto, tak jsem smířenej.

Jen jednou jsem volal před cestou do Turecka po zemětřesení, jestli je cestování do těch končin bezpečné. Ocenil jsem, že se mi ozval e-mailem pan velvyslanec z dovolené (JEHO!) a sdělil mi, že sice není teď na ambasádě, ale co ví, klidně můžu přijet. Že je to bezpečné! Tuhle větu nemám moc rád. Od doby co jsem viděl Schlesingerova Maratónce.

A pak jsme seděli úplně vzadu v trupu Boeingu 737-800. Isabella namítala, že je to část letadla, která se nejčastěji odlomí. Já jsem ji utěšoval, že máme zase blízko na WC. Něco za něco. A pak takovej ten uklidňující rituál: jak si navléci plovací záchrannou vestu, kde jsou únikový východy z letadla a co dělat, když letadlo přistane nouzově na moři. I když nebylo vůbec horko, všiml jsem si, že se někteří pasažéři začali potit.

Už zbývalo se jen připoutat. A pár set metrů rozjezdový plochy a čumák letadla se zapíchl do mraků, co zevlovaly nad městem. Na oknech se objevili drobné kapičky a my letěli tou šedivou clonou. Výkon 54.000 lb ze dvou motorů CFMI tlačil těch 80 tun železného šrotu vzhůru. Ale to se jen tak říká. Nebyl to šrot, ale bílej krasavec, co uveze skoro 190 cestujících a 6 členů posádky a navíc má dolet přes

5000 km.

Když se konečně vyhoupl z pražských mraků do slunce, tak kolem bylo modrý nebe, co zářilo jak moře někde u řeckého pobřeží. Ale já si řekl, že na to si ještě musíme počkat. A zavřel jsem oči. Pak to jemně cinklo v reproduktorech, rozsvítil se nápis, že už můžeme kouřit, což je uklidňující zjištění hlavně při nekuřáckých letech.

A první zájemci na čurkání se stavěli v uličce do fronty. Zatím jich bylo jen pár. Ten hlavní frmol vypukne tak v polovině letu, to budou pasažéři už po kávě, pivu Gambrinus a Coca-Cole Light. To se nám ta ouzká ulička teprve pěkně zaplní. Lidé budou nervózně přešlapovat a plnit ten toaletový kontejner pod břichem letadla, co ho kapitán v deseti kilometrech nad zemí vypustí posléze do oblačného prostoru. Všechno to v tom řídkém vzduch, v těch - 45°C pod nulou zmrzne. A bude se to vznášet nad naší planetou, jako připomínka, co všechno člověk dokáže.

A za pár měsíců, takhle v podvečer (už na sklonku roku), vyběhnou malé děti třeba někde v Čechách před chaloupku (znáte tu reklamu, ne?) a budou volat vzhůru k nebesům:

“Děkujeme ti Ježíšku!” a z nebe se budou snášet první vločky sněhu. A děcka natáhnou ručky a budou se snažit je chytit. Hlavně ty, co budou takové nažloutlé, skoro do zlatova.

VOLE! Vole, řekl jsem si a otevřel oči. Seděli jsme s Isabellou a Adamem na sedadlech D, E, F a letěli na jih, směrem na Řecko, na Zakynthos.

Želva v Laganaském zálivu spala. Hlavu měla nepřítomně vysunutou z krunýře a ani se nepohnula. Proč taky? Né tak caretta-caretta. Ta se právě vynořila z vln teplého Jónského moře. Čekala na bílo-červenou loď s velkým nápisem "*Turtle Trip Red Line I*", která sem připlouvala každou hodinu.

Caretta neuměla číst a tak nevěděla, že to jsou vlastně dvě lodě. Line I a Line II. Ale carette to nevadilo, že neuměla číst. Zato uměla plavat. A potápět se do hloubky. Někdy plavala s těmi legračními tvory, co přivezla ta loď.

Měli barevná těla a vykřikovali "*Schön*" a "*Wonderful*", a jejich samci se ji snažili dostat do hledáčku malých stříbrných krabiček. Občas si caretta pomyslela, jak asi ta tučná, nemotorná zvířata dokáží ulovit rybu? Když si navíc představila, jak třeba támhleta rezatá obluda s obrovskými prsními žlázami a nápisem NIKE sedí na písku a vytlačuje vajíčka, musela se usmát. Raději se potopila pod příď lodi a podeplula ji na druhou stranu.

Myslím, že to bylo zbytečné, protože byla dost daleko a člověk by nepoznal z jejího výrazu, jestli se směje nebo mračí! Na chvíli se zarazila. Lidé nechtěli přemýšlet o tom, co caretta cítí. Chtěli, aby plavala vedle nich v modré vodě, občas potočila hlavu a hlavně se nechala fotografovat!

Nemyslete si, že caretta je zase nějaký dobrák od želvoviny, že jen dělá, co po ní druzí chtějí. Tak to teda vůbec NE! Ona dokáže být i pěkná mrcha. Když třeba schválně vyhrabala vejce tý namyšlený careťače a nakladla tam svoji snůšku. Nebo když v poslední chvíli utekla tomu velkému careťákovi při večerním páření! Krk mu málem vypadl z krunýře, když v posledním okamžiku ucukla a odkvačila si to rovnou do moře. Ten řval!

Ale tady, když připlula "*Turtle Trip Red Line I či II*", kapitán ji vždy hodil do moře rybu. A to si i želva zvykne na pravidelný gáblík. Rybka sice nebyla nic moc, ale caretta nebyla vybíravá. Jak si sama říkala: "Darované rybě na ploutev nehleď."

Na přídi lodě se tísnili dvojice. Napínali zrak a očima se snažili proniknout pod hladinu moře. Každou chvíli vyrazila něčí ruka. Táhle! A tam taky. Podívejte se! Turisté, jak roz dováděné malé děti, hráli hru na spatřenou. Ukazováky svých prstů se jako první snažili objevit želví stín pod hladinou. Caretta vyplula na hladinu a podívala se směrem k lodi.

Mladý muž s tváří začínajícího boxera si ji všiml první.

"Ta korytnačka na nás žmurká!"

Jeho hlas zněl nakřáple. Možná to bylo tím, že promluvil poprvé od dnešního rána. Toho rána mluvil dost, skoro se dá říci, že hodně. Ale většina těch vět se ve slušné tiskovině nedá publikovat. PROČ? Protože nadával!

Nadával jak špaček, jak Záhorák. Jak nasranej Slovák! A ON byl Slovák a byl NASRANEJ. Někdo mu totiž ráno ukradl boty. Fungl nový Adidasky Torsion. Na pláži před hotelem Imperial Hellas. Věřili byste tomu? BOTY!

V první chvíli si Tibor (tak se totiž jmenoval) myslel, že mu je vzala vlna. Nějaká malá, řecká přílivovka. Ale pak si všiml, že je kolem suchej písek. A nadával! Ale PAK MLČEL. Mlčel, i když vlezl na tuhle loď. Teď tedy konečně promluvil:

"Ta korytnačka na nás žmurká!"

"Naozaj?" Chemická blondýna po jeho boku, která nejspíše nikdy neslyšela o kvalitních barvách od Garniéra (používala stále ještě peroxid vodíku), tomu nechtěla uvěřit.

"Nebud' somár... prečo by žmurkala práve na ťeba?"

Muž si nespokojeně odfrkl. Jako kůň! Ale caretta neznala koně, nevěděla, jak takový lichokopytník frká, takže jí samotné to připadalo spíš jako výzva k podzimnímu páření delfínů. Caretta zpozorněla. Muž odfrknul podruhé.

“Jsme v Grécku. Zeus se promeníl v bílého byka, prečo by se akási nymfa nemohla promenit v korytnačku? A šmíruje nas, ako v dajaké reality show!”

Žena hněvivě svraštila vytrhané obočí.

“Tak preto se chceš ty prasák včil koupat! A s nymfou! Moja mama to veděla, ak ťa poprvé spatřila! Prasák, prasák si!”

Že jsem nemlčel, pomyslel si Tibor a zabral se do vlastních úvah. Byly uklidňující. Jeho partnerka v nich nebyla! Caretta ještě chvíli pozorovala loď. Škoda, pomyslela si a pohybem předních ploutví vplula pod hladinu. Asi se pářit nebudou.

Nad vzdáleným pohořím Vassilikos zapadlo slunce. Plechové obludy vyfoukly ze zadních nozder čpavý kouř a obrátily se k ní zády. Caretta pomalu zamířila na svoji pláž. Cítila to. Dnes, dnes by mohla snést svoje vejce.

Želva v Laganaském zálivu spala. Spala tam podle starých pověstí už dobrých třítisíce let. Tehdy v dobách, kdy zemi a lidem vládli bohové, plula modravým mořem pod sluncem Hellasu pramáti všech želv CARA. Proplula již všechna moře, prošmejdila klidné zálivy, co jich na světě široširým bylo. Hledala místo, kde by mohli její potomci v klidu vyvádět další rod. Cara už byla unavená. Po mořích plula od nepaměti. Od doby, kdy Tritoni stvořili zemi i hvězdy.

Byla unavená a ospalá, když vplula do širokého zálivu tohoto ostrova. Helios byl se svým slunečním spřežením právě na samém vrcholu dne, když Cara usnula navždy. Brzy její tělo zanesl Poseidon pískem. Jemným pískem. Netrvalo dlouho a na písečné pláži v noci připluly první mořské želvy. Začalo se jim říkat caretta-caretta. A na ty písečné břehy kolem jejich zkamenělé pramáti želvy připlouvají za měsíčního svitu dodnes.

— — —

Před stojanem s fotografiemi bylo prázdkno. A tak jsem si je prohlížel. Tyhle se mi líbily. Byly nafoceny s vkusem a citem pro zlatý řez. Ty fotil určitě nějaký kumštýř, pomyslel jsem si a otočil pohlednici. Usmál jsem se. No jasně: ADAM COLLECTION. Těch jsem si všiml už loni na Krétě. Adam seděl na malé zídce a nebyl COLLECTION. Byl TIRED a právě usrkával studený Tonic Tuborg.

“Je OPRAVDU výbornej,” řekl náš klučina a očima hledal mámu. Ta stála na druhé straně uličky Karamaliki nedaleko St. Pavlos square a prohlížela si barevný přehozy. Né na postel. Na plavky. Nosí se to přes plavky, kolem plavek a vypadá to CHIC. Vypadá to: omorfo nebo fantastiko. Což je řecky. A my byli v Řecku, v hlavním městě Zakynthos, na ostrově stejného jména. Aby se to nepletlo.

Tomu ostrovu se říkalo a stále říká i Zante. Benátčané ostrov nazývali “*Fiore de Levante*” čili “*Květina východu*”. Jindy je poeticky nazýván “*Ostrovem vůní*”. O jeho jménu kolují dvě pověsti. Ta první hovoří o tom, že jméno Zakynthos zřejmě pochází od divoce rostoucích hyacintů. Někdo by prý ale dal i ruku do ohně za druhou verzi, která tvrdí, že ostrov byl pojmenován podle Zakyntha - syna krále Darbanose. Jak říkám, je to jen na vás. Každopádně doložená historie tohoto ostrova sahá až do období Homéra. Ale antické památky zde nehledejte. Hlavní město Zakynthos bylo zcela zničeno při zemětřesení v roce 1953, a poté znovu obnoveno do původní podoby. Šikovní obyvatelé!

Víte, já vůbec nemám v úmyslu vám zrovna tuhle kopu kamení nějak vychvalovat, nebo dokonce vás přesvědčovat, abyste tam jeli na dovču. Já nejsem agent nějaké CK a neberu za to provizi. Vážně. Když o tom něco budete chtít vědět, kupte si nějakého průvodce, nebo cestopis, tam to máte černé na bílém. Nebo byste měli MÍT! Co třeba takový zájezd? To je těžký! Chcete do Řecká? Chcete! Ale kam? Ta

kolébka olympských kolbišť má prý kolem 430 ostrovů. Ale skutečné číslo se nedozvíte ani v renomovaných bedekrech. Přes 130 je jich obydlených. Tak babo rad'. A to jsem schválně vynechal centrální část pevniny. Nebo si představte, jak vás budu lámat, že nejkrásnější pláže a dovolená je jedině na Chalkidiky. A vy řeknete: "O tom jsme něco slyšeli. Prej je tam FAKT SUPER!"

A já řeknu: "Tak vidíte, jed'te tam. Zažijete dovolenou, na kterou se nezapomíná." A budu spiklenecky mrkat okem. A budu to myslet upřímně. Ne jako ten mladej grázl, co byl premiérem, ale jako chlap, co na srdci, to na jazyku. A vy dáte na moje doporučení, vezmete si na to půjčku od Provident Financial, a protože vás znám, že nejste věřící, tzn. křesťané, napaří vám ta firma pravý "nekřesťanský úrok"!

Ale vy jen mávnete rukou, pro jednu se to vydrží! Hlavně vidět tu krásu, na kterou se nezapomíná! Uvidět Chalkidiky a umřít, a pak přijedete na ten poloostrov, co má podobu drápu. Všechno bude perifimo (báječné) a iperocho (vynikající) a taky epivlitiko (impozantní). No, nedivte se. Jste v Řecku a vy si řeknete: "Hodnej člověk! A pravdomluvnej... jak ten nám skvěle poradil!"

Probíral jsem ty krásný pohlednice a zasníl jsem se. Když řeknu zasníl, myslím tím, že jsem koukal do blba. To se mi někdy stává. Někdy často. Mžil jsem tedy pohledem na protější stranu uličky, kde Isabella prohlížela ty textílie, když jsem zaostřil na jednu z televizí, kterých jsou tady plné bary. Vypadá to, že Řekové jsou takovej mediální národ, ale nejspíš je mají kvůli cizincům. Televizním turistům z Británie.

Jak jsem ostřil na tu obrazovku, vidím zemi v plamenech. Hasiče a dobrovolníky! Nějakého starostu a ministra. A taky letadla, co pouštějí z oblohy závoje vody! Hořící Chalkidiky! Letos hořelo celej týden. Turisté vyháněni ohnivým živlem z hotelových komplexů. Národní neštěstí! A pak věřte pravdomluvnému chlapovi. Dejte na něj (NA NĚKOHO) a jed'te... třeba na Chalkidiky.

Vrátil jsem postcard do stojanu a přešel k dalšímu. Stejně je to zajímavý. Ať si vezmete do rukou většinu publikací, kalendářů či knih o Řecku, dám krk na to, že tam najdete VŽDY tři obrázky. Tři fotografie.

Ta první je Akropole. A já se vsadím, že i když jste v Athénách nikdy nebyli, když zavřete oči – vybaví se vám. Máte ji tam, tu řadu bílých sloupů.

Ten druhý pohled je plný romantiky, sladkých příslibů a snění. Je to pohled na modré kopule hotelu Santorini poblíž Akrotiri. Kopeček šmoulí zmrzliny. Budou vám ho nabízet na Krétě, Kosu, Parosu nebo Kefalonii.

Třetí magický pohled je záběr na bělostnou pláž bývalé Rajské zátoky (zátoky sv. Jiří), nyní známé pod pojmem *Navagio* (Ztroskotání) s několika tunami kovového šrotu.

Ten je zde od roku 1982, co tu ztroskotala pašerácká loď plná cigaret. Jestli nešťastnou náhodou, nebo záměrně, to se už asi nedozvíme. Rozhodně je zajímavé, že nějaký český námořní historik (šťoural) podle čísla motoru (údajně stále viditelného na pahýlu nosníků) zjistil, že motor toho čísla NIKDY vyroben nebyl! Toť záhada!

Pro mne ale bylo větší záhadou, proč se lidí jezdí na lodkách dívat (a vykoupat se) na pláž se „sběrnými surovinami“? Neříkejte mi, že ta pláž nebyla krásnější tehdy! Andělsky, rajsky (to je od ráje, nikoli od rajských jablíček) bílá? Ale stejně jsem se na ten výlet těšil.

K hotelu *Zante Beach* to bylo opravdu jen pár kroků. Jeho bílá zeď byla přerušována elegantním kováním, které působilo příjemně, vzdušně. V oblouku křižovatky už postávali nějací lidé. Bylo těsně před osmou, když se moderní, klimatizovaný autobus vysoukal z úzké uličky. Cuknutím zastavil. Teď po ránu ulice bez chodníku ještě nehicovaly a vysoké palmy poskytovaly jakýs takýs stín. Zde čas ukazoval sice o

hodinu víc, než v našem českém, slzavém údolí, ale vzhledem k tomu, že u nás byl nastaven letní čas, byl ten místní, skutečný (tzv. řecký) přesně podle pánaboha, jak říkával už já NEVÍM kdo. Autobus tedy cuknutím zastavil. Vyfoukl přebytečný vzduch z pneumatického systému někam pod podvozek. Zasyčelo to. Otevřely se dveře a z nich vykoukla hlava naší průvodkyně:

“Tak kdo je tu na výlet na Navagio?”

Několik Čechů se tedy nahoufovalo způsobně do řady. V ruce jsme drželi vouchery, které byly důkazem, že výlet na nejznámější pláž ostrova Zakynthos s několika tunami železného šrotu nechceme absolvovat načerno. Že jsme si svůj nezapomenutelný zážitek dopředu zaplatili. HOTOVĚ!

Víte, nedá mi to, abych se pár slovy nezmínil o naší delegátce. O naší průvodkyni. Já se přiznám, že jsem to už chtěl udělat dřív, ale nebyla nejspíš vhodná příležitost. Jasně, mohl jsem ji lehce načrtnout hned po našem přiletu na ostrov. Bylo by to přirozené a navíc by to prošlo nejspíš bez povšimnutí. Konec konců to bylo tehdy naše první setkání. Ale neudělal jsem to. A ani později, na tzv. přípitku, což je chvíle, kdy místní reprezentant CK obráží na začátku každého nového turnusu hotely s pasanty. Sděluje základní informace k pobytu, nabízí fakultativní výlety a zjišťuje, s kým z turistů by mohly být nepříjemnosti, a kdo je (naštěstí!) nekonfliktní flegma! Měl jsem s ní totiž problém. Ani né s NÍ! Spíš s jejím popisem! To ale taky není to správné slovo. Popíšu vám ji celkem snadno a jistě i lehkým perem, jak se říká. To neberte doslova, to je takové přirovnání! Měl jsem problém s názvem. S nazváním, víte? Byla z Moravy, vyšší postavy, světlovlasá. A byla to žena v nejlepších letech! A to je právě ten kámen úrazu! To je ten zakopanej pes. Co si pamatuji, drtivá většina delegátek v různých jižních destinacích byla mladá. Mladičká i z mého pohledu, když i JÁ jsem byl mladý! Já tím vůbec nechci říct, že by TAHLE naše průvodkyně byla nějaká stará vražda, nějaká haluz, nějaká babizna. To byste mi špatně rozuměli! Byla to žena v nejlepších letech...

Velkej MAN se rozjel. Zabořil jsem se do polstrovaného sedadla. Autobus byl poloprázdný. Poloplný. Tak akorát! Seděl jsem sám na dvojsicu, a za mnou Isabella s Adamem. Zpod stropu mi na hlavu foukal studenej vzduch. Zavergloval jsem plastovou hubicí. Ani se nehnula. Přece tu nebudu sedět v beranici, napadlo mě. Byla to nevtipná a nedůstojná reakce. Do Řecka jsem si pochopitelně žádnéj kulich nevzal, jen kšiltovku. Zapraskal mikrofon:

“Dobrý den. Dovolte, abych vás přivítala na dnešním výletu, který směřuje do pašerácké zátoky, na pláž Navagio,” promluvila sympaticky zpěvnou moravštinou naše průvodkyně, žena v nejlepších letech.

Tak já jsem si myslel, že tahle kapitola bude hlavně o tom výletu, víte? O cestě tam a cestě zpátky. Co jsme viděli, jaké to bylo, jaké to být mohlo a tak vůbec. No, a zatím to je o prohlížení pohlednic, přemýšlení nad obrazy z Řecka a meditaci na téma nejlepší léta ženy! Některé z vás to možná zaskočí. Řeknou si:

“Co to sem pleteš? Co má společného popis nějakýho biologickýho cyklu s popisem krajiny! S cestovatelskými poznámkami typu: Co v bedekrech nenajdete! S plasticky vykreslenými exteriéry řeckého ostrova. S rozeklanými skalami, sráznými srázy, modrou modří moře!” A já bych to klidně popsal. Nebude mě to dělat žádný velký problémy, jen se musím nějak dostat přes tu ženu. Promiňte! Nevím, co si kdo bude představovat pod tím pojmem. Jinak to samozřejmě bude vnímat čerstvý maturant, co sem jede odměnou za složení zkoušek dospělosti. Zcela jinak si nejlepší léta ženy bude představovat profesor, zasloužilý člen Akademie věd, co si o školních prázdninách přijel prohřát staré kosti a zapomenout na svoji začínající sklerózu. A myslím, že ani jeden z nich, teď se mnou nebude souhlasit. Ale mě toto označení OPRAVDU připadalo výstižné! Byla to milá, příjemná a inteligentní žena, na kterou by každý muž v nejlepších letech určitě rád spočinul pohledem. No, to je hrozný výraz. Slyšíte to taky? Spočinul na ni! To je jako by si na ni lehl! Nepřipadá vám to tak? Ne? Jako vůbec NE? No, já bych byl nerad podezírán z nějakého harassmentu. Víte co to je? Jó... harašení!

Autobus udělal půlobrat a sjel až na šterkovou krajnici hlavní laganaské obchodní třídy s hrdým označením Main Road. Zamířili jsme ještě na konečnou autobusu, kde jsme dobrali zbytek (4ks?) turistů. A pak už nás, podle slov naší průvodkyně, čekala cesta na tu nejfotografovanější zátoku z celého ostrova. SLAVNÉ NAVAGIO.

V něčem jsou si řecké ostrovy takříkajíc podobné. Můžete mi namítnout, že Korfu je jiný než Antipaxos. A Kréta docela nepodobná Kefalonii. Ale taková ta žlutavo-okrová, kamenitá půda je stejná skoro všude! Náš autobus jel úzkou silnicí mezi olivovými sady a chudými usedlostmi, které na většině pohlednic nenajdete. Políčka s keříky vinné révy (*Vitis vinifera*) byla oddělena plachtami se sušenými rozinkami. Působí to zvláště, ta prostěradla rozprostřená na poli, plná sladkých, scvrklých plodů. Řecké vinohrady jsou jiné, než znáte od nás z Moravy. Hlava révy není vyvazována k drátěné osnově bokem ke slunci. Zdejší keříky jsou košaté, volně rostoucí, a vy máte z počátku problém určit, co to je vlastně za rostlinu. Je to ale jednoduché. Vinná réva má v těchto oblastech (v těchto zeměpisných šířkách) jednoduše DOSTATEK slunce. A tak roste skoro bezstarostně.

Oproti té révě jsem si JÁ moc bezstarostně nepřipadal. Hlavně v místech, kde autobus stoupá úzkou silničkou do pohoří ENTYPO. A i když vám na hlavu fouká studený vzduch, přeci jen chvílemi pochybujete, zda to auto, co jede v protisměru se ještě vejde vedle vás. Jeli jsme vzhůru táhlým úbočím svahu. Pak konečně přišel hřeben a před námi se otevřela náhorní pahorkatina. Sem tam dům, keříky rajčat, olivy, citrusy. Stádo koz za plotem z jednoduchého drátu. Strašáci v poli. Jak u nás. Jak z Ladových obrázků. Ale nebe je jiné. Má zcela jinou barvu! Je modré. JE SYTĚ MODRÉ! Jako ty kopule kostelíků z Théry. Projíždíme vesnicí Maries. Místem, kde se prý kdysi zastavila Maří Magdaléna. Prudce brzdíme. Uprostřed silnice stojí automobil. Má otevřené dveře u řidiče. Ten ale nikde. Tudy těžko

projedeme. Ozve se klakson. Jen krátce. Nijak vztekle. Muž s fotoaparátem opodál, zdvihne hlavu od hledáčku. AHA. Promiňte. SIGHNOMI! Pomalu dojde k autu. Odtlačí ho stranou. Usměje se a zamává. Můžeme pokračovat. Projíždíme typické, řecké vesnice, poznamenané industriální dobou. Převládá spíš šedavá, než bělostně bílá. Tady se eura (dříve drachmy) netočí tak rychle, jak na pobřeží Tsilivi. Zapraská mikrofon. Průvodkyně, žena v nejlepších letech, nás zasype informacemi o naší příští zastávce.

Možná, že bych to neměl podávat tak rozvláčně. Leze to ze mne (jak se říká) jak z chlupaté deky. Nevím proč. A taky jsem dost blbě začal. Kdo stojí o nějaké kecy o ženě v nejlepších letech, no řekněte? Nebo o strašácích v poli jak od Lady. Taková kravina! Co to vůbec míchám do Řecka. A koho zajímá nějaká trouba hledající nevšední záběr uprostřed zanedbaný vesnice. Doba se změnila. Zrychlila. Všechno jen klik a cvak. FRK FRK. Šupito presto! Schnell, schnell! Není čas na hrdinství. Čas jsou peníze! Žijeme jenom jednou! Napravo vidíte! Nalevo jakbysmet! Vykoupejte se! Zaplaťte! Kupte si! Snězte! Schnell, schnell! Musíte dál. Rychle, rychleji! A doma známým řekneme, co jsme všechno viděli! Co jsme VŠECHNO stihli. Jako bych to slyšel, jako bych to viděl:

“Janíí, co ti mám povídat, výlety jsme měli nakoupený už vocad’... víš, to je levnější holka... no a v pondělí jsme tedy vyrazili na tu Olympii... teda povím ti, vstávali jsme už v pět hodin ráno, o dovolený a takhlejc brzy... ale stálo to za to. Je to vejlet na celej den. Jede se tam lodí, na Peloponés to je asi osmdesát kilometrů... ale já dostala zrovna menses. FAKT. Tak to bylo utrpení, dovedeš si představit, né... ale Ládík to na tý lodi nesnášel, víš holka, málem se ti tam pozvracel. Ještě, že se nacpal Kinedrylem... ale je to úchvatný ty památky a tak... víš, jen bylo moc horko a bylo to MOC dlouhý. Celý den, přijeli jsme až večer po desátý... ale večere ještě byla, ale já ti měla stejně rozhoupanej žaludek. Janíí... příště bych už asi na takovej vejlet nejela. Ještě, že jsem si tam koupila takový triko... je fakt vážně sexy... no, to až uvidí holky v práci, ty budou koukat... a což teprve můj šéf...

ale di... si blázen, ne? To by mě Ládík zabil. A holka druhý den jsme jeli kolem ostrova... bohužel taky lodi. No, nás to vůbec nenapadlo... ale to už Ládíkovi ani ty prášky nepomohly... ale já jsem si pak v přístavu ještě koupila takovej ten šátek přes to tričko... a to ti je ještě víc sexy než bez něj... to budou holky koukat... a co teprve šéf... no nejsi blbá?"

Stejně to už není, co to bejvávalo. A i čtenář nostalgicky pokývne hlavou.

Já: Tenkrát se po dovolený odnesl film do družstva Fotografie a týden se čekalo, až ho vyvolají!

Vy: A všichni byli napnutý, jestli na tom filmu něco bude a nebudou tam jen šmouhy!

Já: A pak se to konečně přineslo domů a celej večer jsme ty diáky stříhali a dávali do takovejch papírovejch rámečků!

Vy: A pak se v pátek večer pozvali známí, nebo jen rodina, otevřela se litrovka vína a promítalo se to na stěnu obyváku!

Já: A taky jsme udělali jednohubky, otevřeli houby v nálevu a koupili buráky!

Vy: A když jsme viděli ty barevný obrázky na zdi, tak jsme se překřikovali - kde to bylo a co to bylo!

Já: A bylo to senzační!

Vy: A bylo to senzační!

Jó, to už je dávno!

A čtenář má pravdu. Takový fotky nebo diáky z dovolený, to bylo něco. Co z toho zůstalo dnes? Zapnete počítač, propojíte digiták kabelem a stáhnete fotky a videosekvence do kompu. Přes rameno zavoláte rodinu, ta se postaví kolem vás a tak proklikáte ty desítky obrázků přes celou obrazovku v HD kvalitě. Bez vína, bez jednohubek, bez buráků. S nosem přilepeným k monitoru. Ani na ty výkřiky se už jeden nezmůže...

Isabella řekne: Dobrý ne?

Adam: Dobrý NĚ?

Já: DOBRÝ!

Čím dál, tím víc si říkám, že bych se na ten popis výletu měl vykašlat. Odmávnout to. Hodit na něj bobana. Pustit to k vodě. Stejně ty fotky jsou všude, jsou už profláknuté svou vlastní krásou, že nevím, co bych měl o tom ještě napsat! Co k tomu dodat? Ale stejně jsou některé pocity PROSTĚ nepřenositelný. Nездělitelný.

Když se dotýkáte vrásčitého olivovníku v Anofonitria starého údajně 2000 let.

Když překonáváte závrať serpentín cestou do *Porto Vromi*.

Když na vás na lodi dopadá slaná tříšť mořských vln.

Když vidíte modré odlesky na bílých útesech podél *Karavelia Caves*.

Když se brodíte vápencovými valouny na pláži *Navagio*.

Tak, co říkáte? Jestli to chcete OPRAVDU vidět, tak máte tip na příští dovolenou. Vezměte kamarádku nebo partnera, rodinu nebo děti a jedte. A myslím, že je dočista jedno, jestli to bude Shipwreck Bay nebo Chalkidiky. Hlavní je, abyste tam byli s někým, s kým chcete být vy. A tohle ještě jednou zopakuju: S KÝM CHCETE BÝT VY!

HOWG!

Domluvil jsem.

Ráno mě budí moře. Pomalu se probouzím. Vlastně to není moře, ale Air Condition, který neunavně zpracovává horký vzduch. Když otevřu dveře na balkon, konečně jej zaslechnu. Moře. MOŘE. Slyším příboj vln. Vystrčím hlavu do hotelové uličky. Nebe je šedivé, moře jakbysmet. Je ráno, po šesté. Ještě před hodinou byla tma jak v pytli. Hotel Astir Palace v tuto chvíli ještě spí. Rozhlédnu se přítmím pokoje. Všichni spí a tak rychle do šortek a k moři. Zadní dveře, vedoucí k bazénu a na pláž, jsou ještě zavřené, a tak musím hlavním vchodem. Po písku pláže projede vrávoravě motocyklista. O kus dál starší chlapík nahazuje udici. Berou? BEROU? Odněkud ze zahrad vyběhli tři psi... dovádějí na prázdné pláži a pak se rozběhnou do vody. Vyvádějí jak malé děti. Procházím se po pobřeží, první vlny přinášejí

lastury. Moře je klidné. Pozoruji ostrov podobný želvě v Laganaském zálivu. Obyčejný den na obyčejném pobřeží.

To ráno byla pláž prázdná. Bylo po sezóně. Jindy zabukovaná lehátka osiřele čekala se staženými slunečníky. Opálený Řek sice s hráběmi upravoval písek kolem nich, ale bylo mu jasné, že dnes to žádnéj velké kšeft nebude. Nad poloostrovem Vassiliki se kupily olovnaté mraky. Táhly se přes celý horizont až naproti ke Keri. Ochladilo se a šedavé moře zdvíhalo bojovně hřebínky vln. Seděl jsem na plážové terase a pozoroval okolí. Pak jsem ho zahlédl.

Nevím, proč jsem napsal HO! Spíš jsem měl použít slova JI! Byla to totiž hlava. Pohupovala se jako skořápka ve vlnách a byla na můj vkus příliš daleko od břehu. No, nedá se říci na MŮJ VKUS.

S mým vkusem takové zjištění přece nemá co dělat. Lepší by bylo použít výrazu: "Připadalo mi." NEBO: "Vypadalo to." To by bylo asi lepší. Rozhodně to byla jediná plavající hlava toho zachmuřeného dne v celém zálivu. A měl jsem nutkavé podezření, že by to mohla být i jediná hlava v celém Jónském moři toho chladného rána.

Teď se ovšem nabízí otázka, proč o tý hlavě vlastně píšu? Jak toho osamělého plavce zakomponuji do svého příběhu? Nebudu vás napínat. Nevím! Opravdu NEVÍM! Mohl bych ho potrápít třeba svalovou křečí v noze. Je FAKT daleko od břehu a čtenáře by popis takového zápasu plavce se sebou samým, s bolestně ztuhlým lýtkem mohl zaujmout. Vytrhnout z poklidné chvíle snění a čtení. Dostane se ke břehu? Stihne to? Nebo bude volat o pomoc? A uslyší ho někdo? Ale já jsem na to toho šedavého rána neměl tu správnou náladu. Nejlepší by bylo o něm vůbec nepsat. Mohl by se jednoduše a náhle ztratit bez vysvětlení. Takový malý podraz na čtenáře. Co říkáte?

Paprsek slunce, který se neodbytně prodral mezi oblaky, rozzářil terasu. Z hloubavých myšlenek jsem se vrátil zpět do reálu. Překvapeně jsem si uvědomil, že hlava plavce zmizela. To opravdu

nevymyslíte! Moře bylo prázdné. Dost mě to naštvalo, protože jsem ho neviděl vycházet na břeh. Postavil jsem se. Snažil jsem se vytrčit hlavu a otáčet s ní, abych zlepšil úhel rozhledu. Ten plavec tam opravdu nebyl! Rozladilo mě to. Co když dostal křeč do nohy, zatímco já jsem se přehraboval v zásuvkách svých myšlenek? Mohl jsem vidět nadlidský zápas jedince daleko od břehu. Bolestná grimasa. Oči zalité slanou vodou a hrůzou poznání! Třeba né křeč, ale zápas se žralokem! Že tu nejsou? Ani malí? Nevadí. Mohl jsem to barvitě popsat, nebo alespoň domyslet! Takhle mi ta hlava beze stopy zmizela. Ona tedy nejspíš někde byla, bylo k ní i tělo, ale já Vám v tu chvíli opravdu nebyl schopen ani naznačit KDE! Víte co? Půjdeme se radši vykoupat!

Moře bylo po ránu klidné a voda osvěžující. Žluté bójky, vymezující koridor pro přistání výletních bárek se skoro nepohnuly. Žlutou hlavu měla i nějaká stará bréca, která do slané náruče vln pospíchala za mnou. Měla nakřáplý hlas a na někoho mávala do oken hotelu. Brodím se dlouhou mělčinou, než se konečně mohu šipkou zapíchnout pod vodu. Je chladná. Je slaná a průzračná. Sakra, co o ní jiného tak můžu říci, ne? Po hraně pláže, tam kde se dotýká krajkovina vln a písek, běží atleticky vypracovaná Němka. Lola běží o život, napadne mne. Ale ne. Jen nějaká návštěvnice fitnesska po ránu spaluje své přebytečné kalorie. Podle mě ale žádné nemá! Vycházím z moře jak bájný Théseus, jak řecký bůh. Ale ruku na srdce, nejsem ani hrdina, ani se nestanu nesmrtelným. Jsem Čech jak poleno, s nějakým tím kilem viditelně navíc.

Měl bych to teď nějak zdramatizovat. Co myslíte? Ale co může být dramatického na řeckém prázdninovém ránu, na sklonku sezóny, na liduprázdném pobřeží? Usměji si. Ťapkám mokryma nohama ke sprše se sladkou vodou. Tři schody. TŘI SCHODY. Stačil jeden! Mokrý noha na jeho hraně se podsmyká a já (v této chvíli hlavní postava nastupujícího dramatu) vyhodím nohy po vzoru kankánových tanečnic do vzduchu. Ale neudržím rovnováhu, přebytečná kila tlačí tělo nezadržitelně dolů. V posledním okamžiku se snažím pravou, ne levou ruku podsunout proti směru dopadu. Trošku se to povede. PLESK.

Dopadl jsem zády přímo na kamenný schod. Ten třetí.

Tohle je samozřejmě dilema. V zásadě i zde jsou nejméně dvě možnosti pokračování. Hlavní protagonista příběhu, tedy ten co to vypráví (pro méně chápavé JÁ), může dopadnout celkem šťastně. Potluče se! Sice bolestivě, měsíc bude mít přes záda pěknou podlitinu, modrou jak vlajka Evropské unie, ale vylíže se z toho. Nebo se na sebe prostě namíchnu, a ukončím jeho (SVŮJ) prachmizernej život. To aby si čtenář na závěr počel. Trošku si užil.

Angela, mladá servírka na pool baru otočila hlavu. I v tom raním tichu (přestože právě rovnala umyté talíře do spodního regálu) zaslechla zcela jasně hlasité lupnutí. Nebylo to nic z toho, co znala. Kolikrát za život taky uslyšíte, když si někdo přerazí páteř, že? Ten zvuk ji znervózněl a vyděsil. Ten zvuk věstil problémy. Velké problémy. Skoro se dá říci, že věstil PRŮSER. Angela si ve chvíli, co otáčela hlavu (a zahlédla toho tlustého muže) uvědomila, že dnes večer nebude tím pádem (tím mužovým pádem) diskotéka v *Medusse* s lákavou vyhlídkou (50:50) na horký sex v nějakém hotelovém pokoji. S vtipným, černovlasým Francouzem! Nebo nějakým vypatlaným fanouškem Arsenalu. Anebo s plavovlasým Švédem, co stihne mít orgasmus dřív než ONA! Ten praskavý zvuk přicházel skoro ze záhrobí a Angela v té chvíli, co otáčela hlavu, už pochopila, co všechno znamená. Tloušťák ležel zvláště zkroucen na zemi a tělem absurdně kopíroval profil schodu. Jeho opálený obličej rychle měnil barvu. Bledl. Dalo by se říct, že sinal. Zelenal. Ten dobře živenej turista tam na těch třech podělanej schodech, které vedly od pláže k hotelovému bazénu vypouštěl duši! Tak to se musí stát právě jí, když má směnu! Právě JÍ! Angela měla toho rána pech a věděla to...

Tak upřímně! Nepíše se to moc snadno. Psát o své vlastní smrti, kterou skonáte někde daleko od rodné hroudy, rozlomenej na schodišti u bazénu, pár dní před koncem dovolené, na kterou jste si museli půjčit, moc veselá představa není! Nesmějte se. Někdo to bere jako rouhání. A to se nemá! Ale ty záda bolí jak čert a hrča nad zadnicí

bude postupně měnit barvu od fialové, modrozelené až po žlutošedou. Takže je vám asi jasné, jak to bude DOOPRAVDY pokračovat...

PLESK. To byla teda šupa. Říznul jsem sebou o schod a svět se ve mě zastavil. Ani jsem nestačil zaklít. Otočil jsem se na kolena a pomalu jsem vstal. Hlava horečnatě pracovala. Pohledem jsem letmo zachytil překvapivý výraz mladičké servírky na baru. Z úst jsem ji zcela jasně odezřel slovo překvapení. "SHIT." Ani nevím proč, vzpomněl jsem si v tu chvíli na téměř kultovní slova z jednoho českého filmu: Stěrače? Stírají! Blinkry? Blikají! Ale v hlavě to znělo trochu jináč. Dýcháš? Dýchám! (že nemám jako vyraženej dech). Natáhl jsem nohu a pootočil tělem. První dojem, upozorňuji, že opravdu první, byl nadějný. Vypadalo to, že to přežiju, sice s modřinou, jak batoh přes celý záda, ale přežiju.

Přemýšlím, proč zrovna nenápadný, český turista, musí být jedinej, kterej se vymázne na terase u bazénu nějakýho čtyřhvězdičkovýho hotelu? Proč to třeba nebyl Angličan? Vždyť Laganas je jich plné. Mají zde svoje hospody, prozpěvují oslavné písně po vítězství svého mužstva na Premier Leagues, které sledují v tavernách na plazmových obrazovkách. Nebo Ital, proč to nebyl ten Ital, který tu pokřikuje jako dement s mínusovým IQ celé hodiny na svoji rodinu? Tupoň, který je očividně schopen se domluvit jen na druhu hamburgeru, který si dnes dá k obědu? Navíc je to větší tlouštík než já? A tak bych mohl pokračovat! ALE TO NE! Jedinej, kdo tam svým tělem práskne o zem je Čech. Já říkám, našinec byl vždycky otloukánek Evropy, ať si pan exprezident Klaus říká, co chce!

Bylo po deváté hodině a jídelna hotelu Astir Palace byla zaplněna jen sporadicky. SEM TAM, jak říkáme my Pražáci na dovolené. Stolky u velkého okna, které nabízely pohled přes bazén až na pláž, byly prázdné. To místo s výhledem na moře patřilo k našim oblíbeným. Seděli jsme tam ostatně i toho dne. Adam uždíboval z kousku sýru a jednoho kolečka salámu. Za chvíli se zatváří s bolestivým výrazem, že už má dost. Že už OPRAVDU nemůže! To moje paní tiše lžičkou

vybírala jogurt z misky s müsli a ovocem. A já jsem popíjel kávu nad talířem se zbytky omelety.

Ono je to vážně na draka, když se vaši blízcí v jídle jen tak hnípají. No řekněte, jak mám třeba popsat ranní nabídku na švédském stole, když syn si po velkém přemlouvání vezme jen kolečko salámu, dvě lžíce vajíčka a plátek sýru. Já vím, mohl bych to použít jako pomocný popis nálady při snídani. Nějak pestřeji dobarvit prostředí tý jídelny. A čtenář si ji nejenom plasticky vybaví, on ji přímo intenzivně ucítí. Tu snídani. Třeba takhle...

Teď máte chvílku na Vaši představu.

V tom tichém cinkotu lžiček a kávových podšálku zavržení mé židle ani nebylo slyšet. Jen Adam trošku zpozorněl, v očekávání, že budu jeho heroický výkon nad poloprázdným talířem nějak komentovat. Ale já jsem to už vzdal. Zato Isabella s železnou pravidelností, každé ráno poctila našeho syna výkladem, že jí málo, že jeho tělo potřebuje pro růst bílkoviny, a že příště mu snídani naloží sama. Ranní diskuse nad nedostatečným přísunem kalorií pro tělesný vývoj našeho potomka, se stala součástí hotelového rituálu a jako taková (PŘIZNÁM SE) ztratila vůni výjimečnosti. A já ji prostě už nebral tak vážně. Díval jsem se k servírovacímu stolu a v šeru místnosti jsem se snažil podle vůně rozpoznat druhy nabízených pokrmů. TEĎ. Teď si čtenář řekne: Konečně! A je to tady! Slíbený popis laskomin. Koncert pro chuťové buňky. Lukulovy hody. No, ono to nebude tak horký. Jediný, co jsem toho rána cítil, byla připečená slanina...Vejce na tvrdo, vařená 5 minut v míse vlevo, nebo 7 minut v míse vpravo, voní stejně. Tedy nevoní NIJAK. Ale začnu raději od začátku. A snad vás navnadím.

Hned po pravé ruce u vchodu narazíte na nakrájené pečivo: Toasty, bílé i tmavé. Lze si opéci. Pak žemle. A pokračujeme: kakaové a piškotové řezy. Moc dobré! Následuje něco pro zastánce zdravé výživy: lupínky, ovesné vločky, kousky ovoce, jogurt. Pak už něco pro nás, jedlíky: plátky sýru, nářezy šunky, několik typů salámů, bílá feta k ukrojení, zelenina dle výběru. SAKRA ŘECKO! Jak se koukám, olivy tu

po ránu chybějí. A dále. Něco pro staré cholesteroliky: volská oka, smažená slanina, koktejlové párečky, fazole v chilli omáče, máslo, již zmíněná vejce natvrdo, merenda, káva, juice, čaj...

TAK DOST! Nechte mne vydechnout. Nebo alespoň polknout.

Protože tahle kapitola je a není jenom o jídle. Já jsem prostě tuhle část textu už jednou napsal. A myslím, při vší skromnosti, že tam bylo i pár FAKT vtipnejch postřehů. Třeba ten závěrečnej o Adamovi. To byl přeci koncert jiskřících glos a neobvyklých rozuzlení. Místy to mělo dynamiku jako Hemingwayův "*Stařec a moře*", jindy zase dramatickou gradienci. Čtenář by jistě několikrát zalapal po dechu, stejně jako v románu Williama Styrona "*Sophiina volba*". Neříkejte, že vám při tom čtení párkrát nezatrulo! A pořádně! Vážně! Ale NEBUDE Z TOHO NIC. Nevím jak, já to prostě neuložil! Tu už jednou dopsanou kapitolu, ten soubor, ten text.

NEBO SE TO NEULOŽILO SAMO! Vážně nevím! A musím vám říct, že mě to pěkně naštvalo! A to jsem použil jiný výraz, než o samotě někde v soukromí nebo při jízdě autem. Znáte to? Ale ono se to prostě nedá! Někdy člověk prostě musí adekvátně (emocionálně) zareagovat!

Víte, (A TADY BUDU MUSET ZASE ODBOČIT), já totiž píšu takovou formou dominové skládačky. Jenže naopak. Mě prostě něco napadne, a tak to napíšu. A jak dopisuju tu první větu, tak si mi v hlavě postaví další věta, další kostka domina. A PAK DALŠÍ. A tak to pokračuje. A já jenom ty kostky stavím. Přepisuji slova na klávesnici počítače, někdy opravím slovo, jindy hrubku. Vážně, někdy jsem sám překvapenej, co dokážu za volovinu napsat. Třeba: "nemislet"! No, věřili byste tomu? Já pak někdy jenom zírám, jakou genocidu jsem na tom mateřským jazyku vykonal. Taky se mi zdá, že ten program v tom počítači, ten WORD je nějaký divnej. Že si někdy dělá, co chce. To se mi stávalo často. Ale to odbočuji. Já se pak k tomu textu vrátím další den, nebo o pár dnů později. Opravím chyby, napíšu nějakou vsuvku, něco smažu, nebo nahradím nějaký slovo. Ale ten základ, to "gró", to postavený DOMINO zůstává nezměněno! A pak zjistím, že celá ta práce přišla

vniveč. Nebo její valná (A PŘIZNEJME SI TA LEPŠÍ) část. Jako v tomto případě. Jako bych vás teď slyšel: “Tak to napiš znovu, ne?”

NE! To právě nejde. Já už to v té své hlavě nemám. Pamatuji si, o čem to to bylo, a co tam asi tak bylo, ale už nejsem schopen to zrekonstruovat slovo od slova. To neumím. SORRY. A tak ve mě zůstane ta hořkost, ta lítost, že možná ty nejlepší a nejvtipnější věty si prostě nepřečtete, protože jsem to JÁ VŮL blbě (tj. NIJAK!) neuložil.

On si teď čtenář asi řekne: “A hele, co je mi do toho? Ty mě vtáhneš do příběhu, já se začtu, docela mě to vezme a najednou jakože nic? JAKO vůbec NIC? To mi chceš říct, že se o tom už nic nedovím? Že jsem to všechno četl nadarmo? Že jsem svůj čas prolajdačil zbůhdarma? Tak to teda ZASEJC NE! Koukej to dopsat, když to už čtu a snaž se! Ne nějaký ty tvoje kecy, že si nemůžeš vzpomenout, že už tě to vtipný nenapadá a tak dále. TO TEDA NE!”

A JÁ mu rozumím. Začeti se, chce to dočíst. Jinak by to byl úplně ztracený čas. Já si samozřejmě vážím, že ten svůj čas věnoval mně. OPRAVDU! Ale chtěl jsem mu naznačit, že ten závěr možná vyzní tak nějak divně, tak nelogicky, tak nepravdivě, tak bezbarvě, tak nijak – než kdybych to dokázal správně uložit.

To by si čtenář teď natáhl nohy, udělal pohodlí, odložil tablet, nebo čtečku a s dlouhým vydechnutím by zaúpěl: “Páni! No to mě podrž. To teda sou věci! Třeba o tom jejich klukovi, o tom Adamovi! To tedy je fakt dobrý... to mě dostalo. FAKT HUSTÝ! Nebo to o jeho první ženě! No, to by mě vůbec nenapadlo! Tu bych chtěl potkat! Páni! FAKT GŮD! FAKT SUPER! To budu muset dát přečíst tomu svému (té své)!

Vhodné si doplňte sami.

— — —

Víte, já si myslím, že byste to dál číst neměli. Prostě přeskočíte ty odstavce, až k další kapitole a zůstanete v klidu. VÁŽNĚ. Já bych vám

to opravdu doporučil. Já pochopitelně vím, že se s tím musím nějak poprat, dobabrat, nějak to dokončit, nějak zaexitovat, to je jasné. Čtenář je pán a má nárok dočíst rozepsané. JE TO JEN NA VÁS! Ale varuji: Jestli budete říkat, že ten konec je trapnej... nic moc, šítej horkou jehlou, odfláklej, tak si nestěžujte! Já udělám, co budu moci, ale žádnéj zázrak to nebude! To nečekejte! A to si vodpustím, že Styron za stejnou dramaticnost textu (jako já – ale bohužel smazanou) dostal v roce 1968 Pulitzerovu cenu za literaturu. Tak vážně. Chcete? Opravdu to nepřeskočíte? Tak dobrá! Ale nehořekujte...

Do místnosti vstoupila mladá žena. Tak, jak to říkám. Ještě, že jsem seděl. Bylo po deváté hodině a jídelna hotelu *Astir Palace* byla zaplněna jen sporadicky. Cukl jsem hlavou. Myslím, že si toho u našeho stolu nikdo nevšiml. Jen bleskový pohled do talíře s omeletou a zpět na ni! Mladá žena, která energicky vkráčela do prostoru jídelny, se rozhlížela kolem. Pohledem hledala své kamarádky, spolubydlící z pokoje. Mírně naklonila v šerém koutu jídelny hlavu. AHA. Táhle. Sebevědomě vysunula bradu a plula prostorem. Dívky seděly ukryty za bílým sloupem, a ONA stála z mého pohledu mezi vejci pětiminutovými a sedmiminutovými. Ale v tom okamžiku to bylo zcela jedno. Mohla by klidně stát bosá ve velké míse kaviáru, čučel bych na ni stejně! Měla na sobě krátké, červené tričko a bílou džínovou sukýnku, sotva do půli stehen. Řekl jsem si, že by mě mělo napadnout, jestli má toho rána pod tím kalhotky, ale zcela upřímně vám povím, že v tu chvíli mne to nenapadlo. To bylo až daleko později, při editaci textu...

Sklopil jsem zrak do talíře se zbytky omelety a mlčel. V hlavě se mi kosmickou rychlostí odvíjely svitky dávných filmů (těch hořlavých, z pravého celuloidu od firmy *Pathé*), kde hlavní roli hrála mladá žena. Tak neskutečně podobná té mojí první ...

Konečně je to venku, konečně to tedy víte! Vypadala stejně, jako ta dívka v šeru ranní jídelny. Moje tehdejší, atraktivní žena, stejným, sebevědomým způsobem vstupovala do místností! Do různých místností. Do obchodů, do galerií, do vináren, předsálí kin a divadel!

Možná tak vstupovala i do života lidí. NEVÍM. Za sebou nechávala žádostivé pohledy cizích mužů a nevyslovitelnou pochybnost, utajenou v mé hlavě! Mlčel jsem. Matný odlesk její podobizny patřil k mé minulosti. Možná, že všechno nebylo tak, jak se mi jevílo ve vzpomínkách. Ale byla to historie mého prvního manželství. Toho času, který se již stal minulostí. A já si ji s dovolením, nechám jen pro sebe!

Když jsem zvedl hlavu, dívka zmizela. Seděla už u stolu s dalšími kamarádkami. V koutku úst měla stopu jahodové marmelády a na ploše stolu hledala ubrousek. Kouzlo vzpomínek pominulo. Přes talíř jsem pozoroval Adamovu tvář. Jako bych tušil vyvrcholení dnešní snídaně. Něco mi říkalo, že musí přece přijít každou chvíli.

Kolem stolu proplula servírka. Tiše. Pokynul jsem hlavou a ona se (k našemu stolu) sklonila a chápavě sebrala talíř se zbytky máslových vaniček a nedojedeného pečiva. Slabě zavoněl její parfém. Přivřel jsem na okamžik oči. Jen na okamžik. To přece znám! *Bulgari? Escada? Givenchi Amarige? Cerruti?* Nééé. *Cerruti* určitě NE! Tu používá Martina od nás z práce. Isabella zase *Kenzó* a *Armani Mania*, co si koupila před dvěma lety ve FREE SHOPU na letišti při odletu z Turecka. Vůně byla příjemná a plná příslibů. Chvíli se vznášela nad stolem, než molekuly vytěkaly směrem k oknům s výhledem na záliv. Servírka zmizela směrem ke kuchyni. Lítačky zaskřípěly a Adam začal...

Víte, já jsem původně z toho chtěl svoje blízké vynechat. Říkal jsem si, co je vám vůbec do toho, jak se moji nejbližší tváří, co cítí a co říkají! Ale brzy sem zjistil, že je prostě vynechat nemůžu! Že jsou součástí toho příběhu stejně jako Angela nebo Ahmed! Že jsem o něm ještě nepsal? Ale to všechno přijde! VŠEHO DOČASU! A tak jako oni, jsou stejně důležité i okamžiky, jak se tváří můj syn, co říká moje současná žena, nebo na co myslel Tibor! Nebojte se, o nic nepřijdete! Jen pozorně čtěte a nic vám neunikne!

— — —

Adam odložil poněkud řinčivě příbor a vyvalil na nás voči. Nemůžu napsat spisovně oči, když to byly VOČI! To je totiž zcela přesné vyjádření! Položil dlaně na bílý ubrus stolu v jídelně hotelu *Astir Palace*. Zpozorněl jsem. TEĎ... teď to přijde! Syn obrátil voči vzhůru a dlaněmi udělal několik krouživých pohybů před svým prázdným břichem. Záměrně říkám prázdným, protože po snědení půl kolečka salámu a dvou lžic míchaného vajíčka, nemůže být dětský žaludek plný! ŽÁDNÝ ŽALUDEK! Ani žaludek malého somálského chlapce! A Adam nebyl (při vší úctě) Somálec! Adam obrátil oči tzv. “v sloup”! Zavrtěl hlavou a v jeho očích se objevil prosebný signál. Pochopil jsem ho! A jsem přesvědčen, že ho pochopila i Isabella! Nebo se alespoň tak na to jeho gesto zatvářila. Adamův výraz totiž zcela jasně vyjadřoval: “Prosím, mám už DOST! OPRAVDU DOST! A jestli mě budete VY DVA nutit sníst tu zatracenou druhou půlku kolečka salámu... tak to tady všechno POBLIJU! Ano tati, nekoukej tak na mne... vhodím celej ten stůl s bílým ubrusem, s hrníčkem tvýho kafe i s máminým dezertem! (říká se tomu tak?) Budu BLINKAT a bude to trvat dlouho. A to přesto, že jsem toho snědl pomálu. A lidi budou vyskakovat od stolů, převrhnou svoje nedojedený snídaně... ty slečny od hotelu vyběhnou z kuchyně a překvapivě uklouznou po zbytcích vajíček, chilli omáčkách a kouscích slaniny na podlaze! Budou neočekávané úrazy, nějaká ta zlomenina, žaludeční nevolnosti a možná (MOŽNÁ) i předčasný porod! A jak se na ty holky kolem tak koukám... nedivil bych se!”

„TATI...OPRAVDU to všechno CHCEŠ?“

V synových očích i gestu v té chvíli bylo všechno! Byla tam prosba, byla tam kyselá příchuť zvratků i zvuk houkačky odjíždějící ambulance. Byly tam sekvence zpomalených pádů turistů i vytřeštěné oči novomanželů na své první dovolené. Byl tam PELMEL světa! A bylo to v tu chvíli i naprosté odevzdání mého syna: „TATI, JE TO NA TOBĚ!“

A protože v životě není nic jen černobílé, pohlédl jsem na svoji ženu, která jen mlčky přikývla.

TAK BUDIŽ!

Adam na mne visel očima, jak oddaný pes, co čeká hozenou kůrku od svého pána (nebo spíš pamlsek *Pedigrii biskwits*). A já alibisticky (po odsouhlasení naší maminkou), kývl hlavou. DOKONÁNO JEST. Synáček si spokojeně oddechl a odsunul prázdný talíř s půlkolečkem salámu. Co oddechl, ODFRKNUL!

Přesně jako ten Slovák na výletní lodi "*Turtle Trip Red Line I*". Složil jsem potřísněný ubrousek přes talíř se zbytkem omelety. Za velkými okny jídelny se rozpalovalo slunce a první návštěvníci pláže obsazovali připravená lehátka se slunečníky. Spokojeně jsme vstali od stolu. Zachránili jsme to ráno ostatním turistům jejich dovolenou. Na onu dívku jsem si v tu chvíli vůbec nevzpomněl.

— — —

Ahmed byl parchant. Já vím, ta slova možná budou znít dost drsně, ale Ahmed byl parchant, už když se učil číst! Teď stál přikrčen na zídce v prvním patře hotelu *Blue Waves* a rozmýšlel se, jestli skočí. On toho, po pravdě řečeno, neměl moc na rozmýšlení, protože zřetelně slyšel, jak po chodbě někdo běží. Jak se přibližuje dusot bot. A takovej dusot, když se rozhodujete, zda SKOČIT nebo NESKOČIT, ve chvíli, kdy vás vyrušili ve vypáčený kanceláři, kde jste právě kradli, to není nic povzbudivýho! Ahmed i na tu vzdálenost zřetelně slyšel funění toho muže... toho policisty, nebo možná jen bezpečáka, co se rychle přibližoval chodbou prvního patra. A Ahmed už nezaváhal. Skočil do hloubky několika metrů pod sebou. A rozplácl se! Ne doopravdy, jen foneticky! Zaznělo to jako PLÁC! Radši to napíšu ještě jednou, abyste to slyšeli taky: PLÁC! Jako když sebou o beton plácne dospělej, pomenší mužskej. Jako když sebou o beton brzy k ránu pleskne černochoch.

Já bych byl nerad, aby si o mně někdo myslel, že jsem rasista! To by mně opravdu NAŠTVALO! S tím nesouhlasím! Pravda to rozhodně není! Já přeci nemůžu za to, že je Ahmed černoš, no řekněte? Já jsem si to nevymyslel! Ahmed by byl zmetek, i kdyby se jmenoval Jevgenij, nebo se narodil jako Číňan! Co to sem pletete? Ahmed by byl pravděpodobně gauner, i kdyby se narodil v rodině nějakýho kazašského nebo českého mocipána! To není nic osobního. Já za to fakt nemůžu! Prostě, berte to za bernou minci. Ahmed byl parchant a je to! A Ahmed sebou plácl to ráno o beton v uličce mezi hotely *Astir Palace* a *Blue Waves*! A v tom ranním tichu to bylo docela dost slyšet.

Myslím, že bych se měl vrátit o pár desítek minut zpět. Nikoliv zpět jako Z5. Myslím dopředu! Teď jste mě vážně popletli! Prostě si představte, jak se na týhle stránce objeví titulek jako v nějakém filmu: "LAGANAS 05.45 TOHO DNE" nebo "PŮL HODINU PŘED TÍM".

Když se na to tak koukám, překvapuje mne, jak obyčejné číslovky dokáží vypadat hrozivě! Ve filmu! Příklad napětí a akce. A což teprve, kdybych napsal třeba nějaké vymyšlené datum. No nevzpomínám si, tak střelím od boku: "NEW YORK, 11. září" No, nemrazí vás? Že MRAZÍ? NO VIDÍTE! Obyčejné číslovky...

Co jsem to chtěl? Jó... vrátit se o pár desítek minut zpátky! Žádný problém. Ležel jsem na posteli a měl zavřené oči. Probudilo mě nutkání... takový ten tlak v podbříšku! Muži jsou většinou schopni cítit dva druhy tlaku v podbříšku. Do jisté míry to záleží na věku a na bytosti spící vedle něj. Pak na životosprávě. Ten první tlak to teda nebyl. Byl to ten druhý, byl to tlak močového měchýře. Byl plný a byl můj! A probudil mne! Určitě, jestli jste muž, tak to znáte. To nutkání! Ležíte se zavřenýma očima, pomalu se probouzíte, ale ještě chcete zachytit ty prchavé okamžiky toho nočního příběhu, toho snění a tak nechcete ještě otevřít oči! ALE TOALETA VOLÁ!
KONEC snu, vítejte tělesné procesy!

V přítmí pokoje se vyhnu opuštěné židli. Pod lehkou textilií oddechuje

napravo synátor, smotán jak zámotek bource morušového do klubíčka bavlněného prostěradla. Jak jinak! Moje drahá polovička v hájemství noci na posteli vlevo. V pokoji ticho. Do ruky беру hodinky ze stolu. Ukazují něco před šestou a venku šedavo. Mrtvo. Cvaknutí vypínače. Osvětlená koupelna i s klozetem. Myslím tím WC. Řeckého WC, abych byl přesnější.

Protože v Řecku je to trochu jinak. Země, byť v Evropě (myšleno EU) tradicí nesplňuje evropské normy o velikosti kanalizace. O dva palce prosím! (Myšleno jako měrná jednotka!) A tak jsou jejich trubky ústící do země pod klozety užší, než ty naše. A taková úzká trubka se dokáže ucpat! Zvláště, když do nich cpete toaletní papír! To ani voda nepomůže! Tady pomůže jen Evropská unie a tradice Balkánu! Použitý papír nesplachujte, ale házejte prosím do košíku vedle! To jen na okraj. Mně to nevadí a nevadilo mě to ani toho rána, co jsem stál nad mísou na naší (té řecké) toaletě a vyprazdňoval do ní svůj plný močový měchýř...

Ono tedy není nic pozoruhodného a pikantního, popisovat jak padesátiletý mužskej stojí nad klozetem po ránu v řeckém hotelu a močí do něj. TEDA JÁ bych si to klidně vodpustil, já bych raději napsal nějakou OPRAVDU pikantní vsuvku, něco i lehce erotického, šmrncnutého dojemnou romantikou. Třeba o Angeles, té servírce z pool baru. Něco, aby ani jedno oko nezůstalo suchý! To bych klidně zvládl! Ale není zájem! A tak jsem potichu prošel toho počínajícího dne balkónovými dveřmi a přemýšlel jsem, jestli si půjdu ještě lehnout, nebo se vypravím na procházku podél pobřeží. Jako v minulých dnech. Právě jsem vážil všechna PRO a PROTI, když jsem uslyšel to plesknutí.

Jak jsem se vyklonil z balkónu, uviděl jsem černou postavu, co se sbírá ze země. Nedá se říci, že by se sbírala, ona se na svých krátkých svalnatých pažích vzepřela do kliku a pomalu se narovnála. ONA ta postava byla vlastně ON a ONO to asi nebylo ani MOC POMALU. To mi jen tak připadalo. Plesknutí to ale bylo pořádné. To

kdybych o ten beton pleskl já, nebo třeba Malvin Schwartz, což je nositel Nobelovy ceny za fyziku z roku 1988, tak bychom se z něj asi tak rychle nesesbírali. Já si ale zase na druhou stranu nedovedu představit, že JÁ nebo osmdesátiletý Malvin Schwartz po ránu krademe něco v kanceláři hotelu *Blue Waves*! Každopádně se v tu chvíli z betonu mátořil nějaký černý chlápek, a já jsem si uvědomil, že je to Ahmed.

Muž se postavil na nohy a ještě v předklonu o sebe otřel ruce. Potřeboval se zbavit těch drobných kamínků, které mu ulpěly na dlaních. Levé koleno ho trochu pálilo, ale to v té chvíli nebyl ten hlavní problém. Problém byl ten chlápek za ním. Na ochoze budovy. Něco právě vykřikl a Ahmedovi to nepřipadalo moc povzbudivé. Spíš naopak. Ta krátká věta, kterou ten policajt vystřelil ústy do vzduchu nad jeho hlavu, zněla sakra zlověstně. A zněla tak i přesto, že z ní Ahmed nerozuměl ani slovo. Ahmed totiž na Zante přijel krást a ne se učit řečtinu.

Policista, co se vyklonil v prvním patře se jmenoval Zacharias a pocházel z malé vesnice Tralogaki na úbočí táhlého pohoří poloostrova Keri. Měl tři děti, veselou ženu kyprých tvarů, které říkal láskyplně "*Muspulo*" (Mišpulko) a nejlepší roky pro skoky z tří a půl metru už za sebou.

Pod sebou měl hloubku, která se mu v tu chvíli zdála větší, než sráz na *Kardari Pigari* na severní straně ostrova. A do té hloubky měl teď Zacharias skočit. Viděl, jak se ten černý parchant zvedá ze země a letným pohybem si utírá ruce o kalhoty. Uvědomil si, že vidí na jeho zádech tmavý, napěchovaný tlumok. Asi lup, napadlo ho. PARCHANT!

Možná proto vykřikl tu větu. Policista si uvědomil, že i když za ta léta honil nejrůznější chmatáky, tuhle větu NIKDY nepoužil. A tak, aby zahnal částečný pocit studu, vydrápal se na zídku. Přendal si ještě tonfu do levé ruky a odstrčil se od zdi. Vzápětí dopadl na všechny čtyři,

tonfa mu vyletěla z rukou a roztančila se na betonu, jako palička na tympánu. Jestli znáte ten zlověstnej nástup ve Smetanově symfonické básni *Tábor*, tak je to přesně vono!

Víte, vy si možná řeknete, že ten popis je zbytečně detailní. Že jsem to mohl odbýt jednou rozvitou větou. Co je komu do toho, že jeho žena má velké pozadí. To má přece většina Řekyň, které na svět přivedly tři, čtyři děti. A nikde se o tom nepíše. Možná ve filmu "*Moje tlustá řecká svatba*". Tam už i ten název napovídá, že nepůjde o sondu do života nějaké balkánské anorektičky. Víte, mě bylo toho policajta tak nějak lidsky líto. On je vlastně jen takovou epizodní postavičkou, má tady jen ten jeden, malej štěk. Pak zmizí nenávratně v šíleném koloběhu Všehomíra. Nikdo o něm už nic neuslyší a možná, že by někteří z vás i tu rozvitou větu přeskočili! Koukli by se, jestli obsahuje něco zajímavého, co děj posune dopředu.

Jen by nad ní mávli rukou. ALE TAKHLE je to jiný! Někdo se s tím policajtem možná i ztotožní. Řekne si: "Páni, vždyť i já mám doma takovou sladkou prdelku, takovou maculku či buchtičku. A naše mamina má na krku TAKY tři holomky, písklata, křivochcalky nebo haranty." A pozorný čtenář se vprojektuje do oné postavy, ztotožní se s ní a pojednou ji začne vnímat daleko lidštěji. A což teprve, až ta povídka vyjde v Řecku. Zacharias, už možná na penzi, bude přátelům ukazovat zaškrtnutý odstavec, kde se o něm píše. O NĚM! Vnučka celou stránku ozdobí rámečkem s kresbou drobných, olivových větviček a jeho *MUSPULKA*, baculka uháčkuje na knihu modro-bílý obal. A když přijdou hosté, Zacharias láskyplně pleskne manželku po zadnici a řekne: "A ted' přines OUZO a NAŠI KNIHU Mišpulko." No, nebude to pěkný?

Ahmed už na nic nečekal a klopýtavě se rozběhl. Ta zlověstná tónina věty, kterou za ním vykřikl ten policajt, mu rezonovala v uších. Ahmed mluvil anglicky. Dost šroubovaně. Rozuměl samozřejmě jazyku Dagbane a spíš intuitivně chápal základy nářečí Nzema. Ono to fakticky nebylo nářečí, Nzema patřil mezi devět oficiálně

podporovaných jazyků v jeho zemi. V jeho zemi, kde se mluvilo skoro sedmdesáti různými jazyky! Ale všechny řeči, kterým jakž takž rozuměl, mu teď byly na pendrek.

Stál jsem na balkonu, když Ahmed proběhl pod ním. Běžel úzkou uličkou mezi oběma hotely. Pak následovala zeď porostlá zelení popínavých rostlin. Víno s drobnými plody rostlo až dál, tam kde se ulička otvírala do prostoru kolem bazénu. Tam, kde byl několikametrový pruh trávy a nízká zídka, která oddělovala partie hotelu od písčné pláže. A MOŘE. A tam právě teď Ahmed zamířil. Černý muž vběhl na štětinatý trávník, když za sebou, z konce uličky zaslechl dopadnout tělo svého pronásledovatele. Zadunělo to. Není divu, Zacharias měl o dobrých třicet kilo víc, než on.

A PAK SE OZVAL TEN ZVUK. Ahmed ještě nic podobného neslyšel a tak se zcela nevědomky OHLÉDL. A to byla CHYBA. Řekl bych: PŘÍMO OSUDOVÁ CHYBA.

Jak jsem stál na tom hotelovém balkonu, který byl v tu chvíli takovou divadelní loží a úzká ulička částí jeviště, popisované postavy odehrávaly premiéru svého dramatu. Ahmed nakloněn mírně dopředu teď vbíhal na zelený trávník. Téměř nezřetelně napadal na levou nohu. Když o několik okamžiků později dopadl Zacharias, zadunělo to a pak se ozvala ta poskakující, drnčící TONFA. Bylo to něco mezi virblem a popravčím bubnem. Nedivím se, že to vyděsilo Ahmeda a přinutilo ho otočit hlavu. Těžko si asi někdy pustil symfonii Tábor a Smetana pro něj bylo to, co se dává do kávy. A jak jsem řekl: AHMED SE OTOČIL.

Stačil zahlédnout na konci uličky postavu policisty, jak se opírá o zem a tápající rukou se snaží zachytit poskakující černou tyčku. TO Ahmed ZAHLÉDL! Zároveň ALE PŘEHLÉDL lanko, které oddělovalo trávník od části terasy se zídkou. A Ahmed o to lanko zakopl. A Ahmed letěl na dlažbu terasy a nebylo to věru příjemné přistání. Černoch vyjekl. Ono to nebylo vyjeknutí, ono to bylo spíš vyjádření úleku a strachu v jazyce Dagbane. Znělo to jako: "*Mwangubho*"!

Víte, ono se to dá dost blbě přeložit. Jsou na to různé názory. Třeba docent Jedlička, náš největší expert na jazyky: *Kasem, Dagaare/Wale, Twi, Gonja a Akan* ten výraz překládá následovně: “*Ty plačící, odešel si ode mne!*” Ale já si myslím, že blíž originálu je můj výklad: “*Velký Wangu, proč jsi mne opustil!*” Wangem je nazýván černý démon Voodoo, který má ochránit vaši rodinu. V období dešťů se mu přezdívá “*plačící*”. Víte, já se Ahmedovi ani trošku nedivím. Jen si to představte: Honí vás policajt, zakopnete o nějaký špagát, pálí vás vodřený koleno a pak ještě zaslechnete nějaký děsivý zvuk. A když se ohlédnete, vidíte chlápka na kolenou, jak hypnotizuje očima černého, ztopořeného hada, kterýho se snaží chytit do ruky. Myslím, že i vy byste v tu chvíli zřejmě taky vyjekli: “*Mwangubho!*”

Ta chvíle zaváhání, ohlédnutí a pádu se málem stala Ahmedovi osudnou. Ještě štěstí, že i Zacharias ztratil drahocenný čas s nešťastným obuškem. On ho (ji) prostě musel chytit! A tonfa tancovala, poskakovala po betonu v té uličce mezi hotely, jako by byla hlavní postavou nějakého animovaného filmu z dílny proslulého studia *Pixar*. A tak se čas pronásledovaného odečetl od času pronásledovatele, ale díky zdržení toho druhého se eliminoval od náskoku prvního. Prostě, bylo to zasejč jako před tím! Oba muže dělilo od sebe pár desítek metrů a něco málo vteřin. Zachariasovi se **KONEČNĚ** podařilo tonfu zachytit. Pevně ji sevřel v ruce a poměrně svižně (na jeho věk) se zdvihl ze země. V tom okamžiku byl ale zpátky na nohou i Ahmad. A černoch vyrazil. Všechno se to odehrálo tak rychle. Celá ta akce možná netrvala víc, než pár vteřin. Já to samozřejmě prodloužím nějakým tím popisem, odskoky do vysvětlivek, vzpomínkou. Ale celý to fakticky moc dlouho netrvalo. Nebo lépe: Celý **BY TO** fakticky moc dlouho netrvalo, kdyby se Ahmed nepodíval dolů na svou botu. A to, co uviděl, mu jen těžko mohlo zvednout už tak dost blbou náladu...

Někteří z vás si asi říkají: “Hele, ty tomu černýmu moc nefandíš, že jo? Ty jsi už vod začátku proti němu! Ty mu nedáš šanci? Jsi na něj vysazenej!” Ale já bych to tak neviděl! Já za to nemůže, že **VON** je **XINDL**. Že krade! Že **NIKOMU** neudělal **NIC** dobrýho. A řeknu vám

rovnou, ono to je docela vysilující, vědět o všech jeho křivárnách, o drobných podvůdcích, o levárnách, které provedl, já už nevím komu. Já vás tady tím nechci nějak unavovat, vy máte svých starostí dost. S dětmi i partnerem. Se zdravím. A v práci je to možná poslední dobou taky na draka. Tak proč ještě ke všemu bych měl otravovat právě vás? No řekněte! Hele, dejte na mně. Vzpomínáte, co třeba provedl Ahmed za levárnu, když mu bylo devět let, starý Mbungu Fatimě? To byla přece ta sousedka odnaproti, co bydlela v nízkém baráku na předměstí Akosomba, kde jeho otec pracoval na hydroelektrárně. Jak byste to vlastně mohli vědět? Nebo poté, co se přestěhovali do Accry, jak zaonačil tu krádež, aby podezření padlo na Qaronga. Prostě vobyčejnej parchant z Ghany! Že jsem to ještě neřekl? Opravdu ne? Vidíte! Víte, ona ta politická situace po tom klidným puči, co provedl poručík Jerry Rawlings v roce 1981 v zemi není moc růžová, a tak se nedivte, že tu nepíšu celý jméno Ahmedovy rodiny. Jeho otec Aboo-Atta teď pracuje na Ministerstvu zemědělství a vodních ploch, a o tom, že jeho syn krade někde v Řecku, nemá ani tuchy. Jeho otec právě nejspíš ještě spal (díky časovému posunu), a dost pochybuju, že se mu zdál sen o tom, jak jeho syn pozoruje svou novou botu...

Ta bota byla sice nová, ale nebyla jeho. Teda od včerejška už jeho byla. Ta pravá i levá. OBĚ. Modré Adidasky *Torsion*, číslo 8. A padly mu jak ulité. Já tady nechci trousit jaksi mimochodem docela vtipný bonmoty, ale to, že se podrážka boty OPRAVDU odlévá z plastu do kontraformy, nemění nic na tom, že mu prostě seděly. Jako ulitý. Od včerejška. To je totiž Ahmed ukradl jednomu cizinci, poblíž hotelové pláže na Vassiliki. Na rozhraní hotelů *Imperial Hellas* a *Ilios Beach*. Takový boty se kradou dobře. Když máte bystřej zrak. A to náš tmavej kluk měl. Taková bota je globální zboží a tak se dost těžko pozná, že ji měl ještě před chvílí jinej majitel. Nemá žádný identifikační číslo, nebo implantovanej čip původu. Nic takového. Proto taky Ahmed kradl jen globální výrobky. Mikinu *Diesel* a džíny *Lewis* nebo *Lee*. Tričko *Volcano*. Ale nejraději ten šmejd kradl prachy. Ty byly maximálně globální.

Někdy to byly anglický libry, jindy americký dolary. Nejradyji měl ale eura. Byly barevný a připomínaly mu symboly, které měl jeho otec na kentu. To je taková ručně tkaná látka s barevnými vzory, ze které se šije u nich v Ghaně jednoduchý oděv, přehoz. Je ve společnosti dost populární a často barvy i vzory vyjadřují sociální postavení svého majitele. A pěkný balíček takovejch barevnějch euro měl nyní Ahmed ve svém tlumoku na zádech. Eura z vypáčený kanceláře hotelu Blue Waves. Ale teď zrovna na ně nemyslel. Myslel na pravou botu, na kterou se stačil letmo podívat. Ta bota měla rozvázanou tkaničku. Ta bota byla Adidaska *Torsion* a povlávající tkanice nebyla žádným důvodem k veselí.

ŤAP, ťap. Ozvalo se ťápnutí, jak se Ahmedovy kradené boty svou adhesivní podrážkou odlepily od betonu. Plochá, barevná a rozvázaná tkanice s cuknutím následovala pohyb jeho nohy. Jako část biče pokaždé s tichým prásknutím švihla o zem. A ten zloděj, ten gauner si to při každém skokokroku uvědomoval.

Jak jsem se díval dolů z balkonu, odhadoval jsem, že ten pruh trávníku může být široký dobrejch dvacet, dvaadvacet metrů. Pak následovala nízká zídka a písečná pláž. Tam by mu už stačilo uběhnout jen deset metrů. Deset metrů těžkým, sypkým pískem a měl by vyhráno! Mohl by zahrnout do uličky, která se lomila za Tavernou *Albatros*. Kdyby doběhl až tam, mohl zmizet mezi domky, prázdnými apartmány, plechovými kontejnery s odpadky a vysokým rákosím, táhnoucím se až k silnici. Od svobody tak Ahmeda podle mne dělilo něco kolem čtyřiceti metrů prostoru a jedna zídka. A rozvázaná tkanička na pravé Adidasce! A myslím, že si to v tu chvíli Ahmed sám uvědomoval.

To se ale nedá říci o Zachariasovi, který určitě o rozvázané tkaničce nevěděl. Ale, jak jsem vám už předtím řekl, ten sympatickej, řeckej chlápek, měl už leccos za sebou. Jasně, nebyl to žádněj přeborník na rychlý tratě. Měl slušný břicho od věčného uždibování *fety*, od svělého *kolokoti*, který pekla jeho žena a od degustace vína *Boutori*, které miloval nadevše. Ale taky měl ještě pořád dobrej odhad, a tak, když

hlomozně klopýtal za černým zlodějem, v hlavě si přeměřoval vzdálenosti možných únikových cest. Nebylo jich moc. Zároveň ale věděl, že mu zbývá už jen pár metrů na to, aby toho lapku dostihnul a chytil. Zneškodnil. Aby nemusel celý příští týden poslouchat od kolegů posměšné poznámky typu: “Že je dost rychlejší už jen v pití vína! Nebo: Zda teď začne chodit do fitness?” A to by si ten starej, policejní pardál docela rád vodpustil.

Jakmile tedy jeho místy už opotřebený mozek zpracoval vzdálenostní údaje, došlo mu, že by musel vyrazit jako *Asafa Powell* s pevným startem na 100 metrů a dosáhnout stejně skvělého výsledku 9,7 sec jako on na olympiádě v Aténách. Aby toho budičkničemu ještě dostihl a stáhl dozadu za ten jeho tlumok.

Ano, byla tady ještě ta zídka, ta ho mohla ještě na okamžik zpomalit. Ale jen na okamžik. A k ní už zbývaly sotva čtyři metry. Musel by se stát nějaký zázrak. Toho černýho parchanta by musela skolit na místě mrtvice, nebo ho zasáhnout nějaký letící meteorit. Zacharias by teď potřeboval alespoň malej zázrak! Nic velkého, žádný vstávání z mrtvech, nebo dřevěnou Madonu, plačící krvavý slzy. Nic takovýho. Dočista malej, malinkatej zázrak by stačil. Ahmed urazil další metr. Rozvázaná tkanička se vymrštila na levou stranu. Poslední tři metry a pak zídka, která rozhodne...

TA ZÍDKA ROZHODNE, ozvalo se Ahmedovi v myslí.

TA ZÍDKA ASI ROZHODNE, napadlo mě, stojícího na balkóně Hotelu *Asitir Palace* v 5.46 toho pošmourného rána.

TA ZATRACENÁ ZÍDKA ROZHODNE, pomyslíl si nešťastně Zacharias, když si uvědomil, že svůj poslední malej zázrak asi vyčerpál před měsícem tím, když vyhrál v LOTU 480 euro.

“*Tus pisinos,*” zaklel upřímně tenhle celkem slušnej, řeckej policajt. V ten okamžik mu konečně došlo, že se žádný zázraky nedějí.

Jak jsem stál na tom balkonu a viděl docela zřetelně každý pohyb, mimoděk jsem pohlédl vzhůru. Připadalo mi, že nebe nějak zesvětlalo.

Jako když v programu na úpravu digitálních fotografií kliknete na ikonku LIGHTING. To je blbost, stačilo mi blesknout v hlavě. Nebo budu muset jít po letech zase k očnímu. Bé je správně! Nejspíš.

Situace, která se odehrávala to ráno v úzké uličce mezi dvěma hotely na laganaském pobřeží právě vrcholila. Mohla být dramatem či fraškou. Záleželo na úhlu pohledu. A mě (masochisticky) napadlo, jak by to asi viděl americký scénarista (screenwriter), který se úspěšně živí popisem akčních scén v hollywoodské továrně na sny.

Zacharias odevzdaně vydechl. Nebylo to vydechnutí, jak to myslíte vy nebo já, bylo to spíš takové krátké zahýknutí. Taková odevzdanost osudu. A Zacharias hmátl naučeným pohybem k pistolovému pouzdru na opasku. Nechci být nijak zlomyslný, ale zároveň s tím, jak tasil *Glock 9 Para*, palcem uvolnil pojistku a stabilizoval svůj postoj rozkročením se špičkami bot od sebe, Ahmedova uvolněná tkanice švihnutím dopadla před jeho levou nohu. Ahmed jí tentokrát nevěnoval pozornost. Očima kontroloval výšku nízké zídky, přes kterou musel přeskočit. Spíš náhodou si tedy ten zkažený kluk z Ghany přišlápl rozvázanou tkaničku. To se občas stane každému. Ale Ahmedovi se stalo v ten nejnevhodnější okamžik.

Zacharias, teď pevně rozkročen v úzké uličce, věděl, co má udělat. Bude muset vystřelit výstražnou ránu a zavolat na něj. To věděl! A počítal s tím! S čím ale nepočítal, bylo, že si Ahmed přišlápane tkaničku. A vyletí skoro plavmo proti zídce. A řeknu vám, tohle toho starého policajta docela překvapilo. A i když se mu to NIKDY předtím nestalo, Zacharias se lekl a zmáčkl odjištěnou spoušť. Pistole vystřelila.

Já bych chtěl už předem říct, že nejsem nějaký krvežíznivec. Nemám rád ve filmech potoky krve, zbytečný násilí a brutalitu. TO VŮBEC NE! Nedělá mi to dobře. To zdůrazňuji. Rozhodně nejsem zvědavý na nějaký rozstříknutý mozky. Ale tady budu muset po vzoru amerických filmařů ten děj nějak zpomalit. Jako v *Matrixu*, když vidíte, jak letí

kulka. Když vám režisér nabídne rozfázovaný pohyb zasaženého těla. To jen abyste nebyli překvapení.

Pistole vystřelila. Objevil se sotva znatelný obláček bezdýmého střelného prachu. Celoplášťový náboj *Lapua 9 mm* opustil komoru a díky závitům v krátké hlavni se roztočil v své ose. Zavrtával se do řídkého vzduchu, a to mu umožňovalo setrvávat přesně v dráze mezi mířidly a padajícím tělem. Rychlost u ústí pistole byla 420 m/s a většina lidí, co mají o tom nějaký ánunk vám poví, že je to zatraceně dobrá rychlost. Ahmedovo tělo ztratilo rovnováhu a setrvačností letělo proti zídce. Ten kluk měl rozpažený ruce. Vypadalo to, že někoho vzývá. Nějaké božstvo, démona. *Wanga* nebo *Mbugbeho*. Ta přišlápnutá tkanička ale vychýlila jeho tělo doprava, takže to teď vypadá, že svůj nechtěnej let dokončí bolestivým bočním nárazem.

Ahmed je ještě ve vzduchu, když ho dostihne oplášťovaná střela uvedené ráže. Ta pronikne do tělesné svaloviny v místech mužových hýždí. Destruktivní efekt nárazu je tak silný, že otočí jeho tělo o 180°, a tak zasažená postava narazí do zídky zády. Kulka *Lapua 9 mm* má plochou špičku, proto nadělá v jeho těle neuvěřitelnou paseku. Jako krvavá vlna tsunami, hrne před sebou úlomky kostí, chuchvalce cév a kus Ahmedových jater. To všechno, spolu s vytrženým bércovým svalem, vrhne společně s tělem proti zídce. Tam se střela konečně zastaví. Zdeformuje se. Přes litr prýšticí krve cákne na bílou omítku. Jako v té reklamě na Vodafone. S tím plátnem a červenou barvou. CHRST!

Tělo dopadne do prošlapané trávy. Zacharias stojí stále rozkročen v předpisovém postoji. Jeho klouby na natažené ruce svírající pistoli zbělají. Na čele se mu zaperlí kapky potu. Jedna stéká pomalu, pozvolna přes víčko jeho oka, takže musí mrknout. Poprvé od stisknutí spouště. Poprvé od výstřelu, jehož ozvěna mu ještě stále burácí v uších. Ten řeckej, slušnej policajt nevěřícně zírá na zhroucené tělo před zkrvavenou zdí. V tu chvíli přestal Zacharias rozumět okolnímu světu. Někde v tom tichu se ozvalo kovové cvaknutí balkónových

dveří. Nějaké ospalá, rozčepýřená hlava vykoukla přes parapet o patro výš. Ale Zacharias to neslyší.

Je pošmourné ráno. Něco málo před šestou hodinou.

NÁŘEZ, co?

Taky si říkám! Víte, voni ty amíci jsou někdy takový pošahaný. Takový paka. No, řekněte. Jak se v tom ten screenwriter může vyžívat? Přece NORMÁLNÍMU člověku se takovej popis masakru nemůže líbit. Zdvihá se mu žaludek. CO? Ani za mák! Neříkejte, že VY jste si počítli. Že jste cítili zvláštní mrazení v zátylku? FAKT JO? NO TEDA! Vy mě děsíte! Ale naštěstí mám co do toho mluvit taky já. Takže šlus. Finíto. Ani náhodou! Budete si muset zajít do kina na nějakýho novýho Quentina Tarantina, když vás to tak bere! Ta realita byla poněkud jiná. A nekoukejte tady, jakoby vám uletěly včely.

TAKŽE, kde jsem to přestal?

Zacharias odevzdaně vydechl. Nebylo to vydechnutí, jak to myslíte vy nebo já, bylo to spíš takové krátké zahýknutí Taková odevzdanost osudu. A ten starej dobrák hmátl naučeným pohybem k pistolovému pouzdru na opasku. Jeho dlaň však za zády máchla do prázdna. V prvním okamžiku mu to nějak nedošlo, a tak tam hmátl podruhé. NIC. BŘINK! V hlavě se rozsvítilo poznání, jako obrovskej světelněj neón *STRINGS* baru, co se v pravidelnejch intervalech rozsvěcoval naproti přes ulici jejich služebny. VŽDYŤ není dnes ve službě! NEMÁ zbraň! Dnes jenom vypomáhá jako bezpečák v hotelu *Blue Waves* a *Tasos Place*. Má tonfu a kaser. A je sakra daleko od toho rychlýho parchanta, co vybílil tu kancelář v prvním patře. A sotva ho už doběhne, až ten grázl přeskočí tu zídku a zmizí v uličce, co vede od pláže.

Ahmedova uvolněná tkanice švihnutím dopadla před jeho levou nohu. Ahmed jí tentokrát nevěnoval pozornost. Očima kontroloval výšku nízké zídky, přes kterou musel přeskočit. Spíš náhodou si tedy ten zkaženej kluk z Ghany přišlápl rozvázanou tkaničku. To se občas stane každému. A Ahmedovi se stalo právě v tento okamžik. Ale ten grázl měl odjakživa štěstí. Víc štěstí než máte vy, nebo já. Víc štěstí než má váš

partner, a než měla ta staré paní od vedle, co si v zimě zlomila před vchodem do baráku kotník, a pak zemřela na zápal plic v městské nemocnici. Víc štěstí než my všichni dohromady. A Ahmed letěl s rukama rozpaženýma dopředu, ale ta zídka už byla natolik blízko, že se přes ni vlastně přenesl. Přeplichtil. Po hlavě rovnou do písku mořské pláže. A protože si v posledním okamžiku kryl rukama hlavu, přešlo jeho tělo rovnou plynule z pádu do kotoulu. Na výbornou by to v hodině tělocviku nebylo, ale postavilo ho to na nohy! Jeho kradený Adidasky se zapřely do sypkého podkladu a on vyrazil jako ten sprinter *Frater* z Jamajky. Pár skoků a zmizel nenávratně mezi keři vřesovců v uličce vedoucí k jeho svobodě.

Prozatím!

Stál jsem tam na balkónu. Muž byl pryč. Se svým lupem, odřeným kolenem, strachem i obrovskou úlevou v očích. Bylo pošmourné ráno v Laganas... něco před šestou hodinou ranní. Potichu jsem zaklapl venkovní dveře a vstoupil do pokoje. Naši ještě spali. Teprve dopoledne, když už jsme plavali v bazénu, jsem se obrátil na Adama:

“Víš, že jsme tu ráno měli scénku jak z amerického thrilleru?”

Jenže Adam se v tu chvíli potopil pod průzračnou hladinu. Když se vynořil, vyplivl vodu a odpověděl:

“Cože?”

Ale NIC.

Položil jsem se naznak a odrazil se od stěny bazénu. Zavřel jsem oči a přes víčka nechal probleskovat červenavé skvrny řeckého slunce.

— — —

To nejlepší nakonec. Přesně takhle jsem si vymyslel ten název týchle skoro poslední kapitoly. Já jsem totiž myslel, že by mohla bejt už poslední. Ale pak mi došlo, že ještě musíme odjet domu. Do vlasti. Nějak to písmenkování zakončit. Ale zároveň mě napadlo, že si pod

tím každéj bude představovat TŘEBA něco jiného. To nejlepší nakonec:

“Hele, nebude von psát vo hudbě?”

“Proč vo hudbě, vždyť jasně říká TO NEJLEPŠÍ, ne?”

“Já nevím, co může bejt lepšího než techno!”

“Chlast!”

“SEX!”

“JEHOVA!”

“Seš vadnej? Bowling!”

“DVDěčko!”

“Empina!”

“Prachy!”

“...čéče, že oni ten zájezd nakonec měli ZADARMO! Co?”

No, nedá se nic dělat, musím s pravdou ven. Po večeři jsme zamířili do pokoje. Adam se složil na postel.

“Tak co, půjdeme ven?”

“Proč?” podivil se syn.

“Musíme se protáhnout,” odpověděla mu Isabella, než zmizela v koupelně. “Pohyb je zdravej!”

“Pohybuj se celej den,” nedal se odbýt.

“Vezeme to zadem a kouknem na nějaké obchody,” vstoupil jsem do debaty. Po večeři mi bylo pravidelně těžko, a to jsem neokusil všechny chody, které hotel nabízel. Možná to bylo tou rychlostí, s jakou jsme to jídlo do sebe naházeli. Nemyslím, že bychom to nějak extra rychle zhtli, ale přeci jenom to není takové to posezení nad plným stolem, kde tuhle něco uždíbnete, tady vezmete vzoreček. Klídek. Sklenicí vínka ret svlažíte, pivního moku pěnu olíznete. V tomhle mají Řekové jasno. Jí se pomalu a dlouho a co nejpozději a pokud možno s přáteli. A na stole je spousta mističek, džbánků retsiny a pita chléb. Ale počkejte, ať nezačínám zase od konce.

Isabella vyšla ze dveří koupelny. Podívala se na nás:

“Tak co, půjdeme!”

“Jdeme.”

Naše průvodkyně se při nějakém rozhovoru zmínila o jednom místním nešvaru. Hele, já to nebude přepisovat slovo od slova, ale udělám takové shrnutí, jo? Říkala něco v tom smyslu, že Řekové jsou obecně srdečnej a pohostinnej národ, ale v místech jako je toto (Laganas), což je vlastně vybudované letoviště bez tradice a historických vazeb k místu, se nemůže zbavit dojmu, že jde v poslední době (posledních letech) hlavně o peníze. O kšeft! O PRACHY! A že je to někdy z chování obchodníku znát. A myslím, že měla pravdu.

Venku už bylo příjemně. Hvězdná noc. A my jen tak couráme ozářenou ulicí, sem tam nakoukneme do prosvětlených obchodů, prohlížíme si nabízené cetky, souveniry a originální výrobky bůhví odkud. Lelkujeme! Šněrujeme silničku. Chvíli po té straně, pak zase přejdeme naproti! A do cesty nám vbíhají majitelé, či personál taveren a restaurací. Jsou neodbytní. Možná, že jim připadá hloupé, nás tahat za rukávy a cloumat pažemi. A proto je jejich slovní nabídka o to více výmluvnější. “Jen u nás najdete to nejlepší řecké jídlo!” (Tak proč na prvním místě inzerují *English menu*?) “Vejděte a sedněte si!”

Skvělý atak. To přesvědčování už jde trochu za hranici dobrého vkusu, nad míru pohostinnosti. Marně je přesvědčujete, že jste plní, že jste právě po večeři. Ve chvíli, kdy odmítnete vstoupit do jejich restaurace, stává se z očekávaného, milého a žádoucího hosta obtížný hmyz, co odmítá nechat vydělat majitele. Obchod je vždycky O TOM! Kšeft není žádná dobročinnost! Ale jako zákazník chci prostě mít pocit, že kupuji i něco navíc, než jen samotnou flákotu! Upřímnost, atmosféru, příjemné prostředí. Bez vynuceného nátlaku na obsah vaší peněženky či kreditní karty. Myslím, že řada laganských restaurací a taveren tu vycílitelnou míru překračuje.

S Adamem si vymýšlíme nejrůznější úskoky, jak se zbavit toho nepříjemného obtěžování. Příště si necháme na trička vytisknout nápis: “Jsem vegetarián!”

Nebo: “Držím dietu. Nevidíte?”

Nebo: “Už jsem jedl, děkuji.”

Drsnější by bylo: “Nesnáším řeckou kuchyni! Žeru jen hamburgery!”

Koncem našeho pobytu, jsem dostal spásný nápad. Přijal jsem vnucenou navštívenku od prvního číšníka na naší večerní procházce. Děkuji, možná později! Ta kartička pak fungovala jako zaklínadlo či krucifix na vymýtání ďábla obžerství! Odzbrojovala restaurátéry. Těžkej kalibr.

“This is my favourite restaurant! This is best restaurant in Greece!” mával jsem jim navštívenkou před nosem.

Oněměli, ztráceli slova, ale pak nacházeli i jiné. Brunátněli, dostávali zástavu dechu. Přecházeli zbrkle z angličtiny do řečtiny. A myslím, že překlad z jejich rodného jazyka by byl ve většině slušnejch periodik vytečkován.

Ale nedá mi to: “The best restarant is OLYMPOS. I know?”

— — —

“*Sas aresi auto to trapezi?*” (Bude vám vyhovovat tento stůl?)

A tak si Adam sedá ke stolu. Bílý, papírový ubrus s modrými motivy. Posunu proutěnou židli, aby Isabella mohla projít. Přichází mladá servírka s profesionálním úsměvem. Rozdá nám jídelní lístky. (*Oriste ton kathalogo!*) Natáhnu nohy pod stůl, odněkud od kuchyně zní řecká hudba. Sirtaki to sice není, ale proč ne? Sbíhají se vám sliny? Tak do toho.

Řeckým zvykem je začít před hlavním jídlem malými předkrmy mezedes s aperitivem *ouzo*, který se ředí studenou vodou nebo kostkami ledu. Ale ten dneska vynecháme! Předkrm může být “*Tarama*”. Krémová pasta z tresčích jater s citrónovou šťávou, solí, pepřem a olivovým olejem. “*Dolmades*” jsou listy mladého šťavnatého zelí plněné rýží, piniovými oříšky a mletým masem, podávané za studena. “*Choriatiki*” (řecký salát) – je osvěžující směs rajčat, okurek,

kozího sýru feta a černých oliv.

Co si dává můj syn:

Smažená Feta - tučný ovčí sýr v těstíčku tzv. smažák! (nejoblíbenější řecký sýr)

Příloha *potatoes*. My jim říkáme pomfrity!

Tzatziky - pokrm z jogurtu, okurek, česneku a oleje. Milujeme ho všichni tři!

Co si dává Isabella:

Souvlaki - kousky vepřového, telecího nebo kuřecího masa opékané na rožni.

Keftedes - kuličky z mletého masa, zapečené s rajčaty a lilkem.

Baklava - zákusek z lístkového těsta s medem, ořechy a mandlemi.

Co si dávám já:

Pečené sardinky - *sardeles*! Nostalgicky zapít pivem *Mythos*!

Marides - do křupava opečené rybičky, jí se s hlavou, ploutví a ocasem!

Bramboráčky, bílý chleba nebo pitu.

A spousta marinovaných oliv. (*Calamata* jsou nejlepší!)

Stylovou *retsinu*.

“*Kali oreksi!*” (Dobrou chuť!)

Myslím, že je nejvyšší čas přerušit na chvíli čtení a zajít se podívat do ledničky, co myslíte? Něco sezobnout, něco malého. Jen tak ošálit chuťové buňky, mlsný jazýček.

Někdo z vás si možná teď myslí: “Hele, tak to nám nedělej. Špajzka prázdná. V mrazáku vymeteno. A ty začneš chrlit názvosloví, že by jeden snědl i klávesnici! Napřed si stěžuješ na restauratéry a pak jim tu popíšeš pravej hymnus na řeckou kuchyni. Tak jak to vlastně je? A nekecáš ty TAK TROCHU náhodou?”

Přiznám se, nekecám!

Alespoň v tomhle NE! Řeckou, tedy středomořskou kuchyň opravdu naše rodina ráda. Viz výše. A v té taverně jsme vážně seděli. Sedáváme! FAKT. Nó, jen dodám, že to bylo asi tak čtrnáct dní po našem návratu do Čech.

OLYMPOS je totiž naše oblíbená řecká restaurace v Praze, víte?

— — —

Ale jednoho dne je to tady! Dovolená se nenápadně přehoupla do finise a vy se probudíte do jejího posledního dne. Ne vy! My se probudili do posledního řeckého dne. Zítra už poletíme domu! A tak si ten den užíváte. Ale MY jsme si přeci užívali i ty předcházející! Ne? A když se zamyslíte pod slunečníkem, vyšponovaní ve stínu na lehátku, zjistíte, že ten čas byl tak akorát. Ani hodně, ani málo. A že už se zpátky docela těšíte. A zároveň už začnete přemýšlet o tom, co vás TAM doma čeká, co budete muset udělat nejdřív a tak vůbec.

Ale ještě jsme byli tady, na Zakynthu. A bylo poledne a nic nenasvědčovalo tomu, že zítra touhle dobou už budeme sedět v autobuse, co nás poveze směrem na letiště. Vy si možná myslíte, že teď sem vsunu nějakou pecku. Nějakej opravdu děsivej příběh. Něco dost drastickýho na konec. Ale nic takovýho! Tentokrát to vynecháme, pojedeme klidně k závěru, vpoho. Jo?

Adam se kolíhavě objevil mezi slunečníky. Na čele měl nezbytný plavecký brýle a po těle mu stékaly drobné kapky. Přicházel od bazénu.

“Dobrý?”

“Dobrý,” odpověděl.

“Zahrajem si karty,” zeptal jsem se a vstal jsem. Posadil jsem se na zídku. Ahmedovu, vzpomínáte?

“Až za chvíli,” řekl a navyklým pohybem stáhl z hlavy gumový pásek od brýlí.

Vstal jsem a došel pod sprchu. Otočil páčku. Vychrstla na mne studená voda. Rozpálené tělo se ochlazovalo a bylo mi příjemně. Zůstal jsem stát na mokré trávě a hleděl přes hlavy turistů, přes stříšky slunečníků k ostrovu Marathonisi. K želvě. Carreta-carreta, vzpomínáte? Výletní lodě odplouvaly od pobřeží a za bójkami se pohupovaly matračky s mladými, pružnými těly žen. Nahoře bez. Nakonec zůstanou jen vzpomínky. Někde v postranních závitnicích mozku.

“Půjdeš do moře?” ozvalo se za mnou.

Adam stál na chodníčku vedoucím ke schodům na pláž. Isabella se připojila. Možná, že jsme se připojili my k ní. Zase těch pár kroků mezi lehátky a lidmi. Zastavili jsme se u našeho písčového hradu. Někdo do něj šlápl. Aťsi! A pak moře. Poslední den. Ještě zítra ráno se zajdu vykoupat, pomyslel jsem si. Plaveme k bójkám. Mám potápěčské brýle a šmejdím pod hladinou. Je hezky vidět. V písku na dně se občas něco zabělá. Mušle. Adam pod vodou gestikuluje a ukazuje směrem dolů. Má lepší oči. Hvězdice. Nadechnu se a pak se hrabu vodou dolů až k ní. Je drsná. Na spodní straně má drobné výčnělky. Drhnou o kůži. Nabízím jí Adamovi. Nechce. Stejně jako hady nebo žáby. Asi mu to nedělá dobře.

“Nic nedělá!”

“Já vím,” stejně vrtí hlavou.

Plujeme nad písčným dnem. Občas sebou mrskne a hrábne rukou pro mušličku. Už sbíráme jen ty větší. Máme jich za chvíli plný kapsy. Šlapeme vodu a ukazujeme si úlovky. Počítáme mušličky.

Stejně jste na tom lip, než třeba já! Nemyslím jako obecně. Možná ve všem! No, i když možná i TAM taky. Myslím, že vy si to v klidu čtete, víte, co bylo předtím. Jak to dopadlo. Někdo z vás si zapálí cigaretu, vyfoukne kouř a nepřítomně se na chvíli zadívá směrem ke stropu (k nebi, ke střechám, podle toho). Nebo si jen tak usrknete ze štíhlé sklenice víno (citronádu, Cuba libre, bavoráka, podle toho). A víte DOKONCE, i jak se to celý jmenuje. TO JÁ NE! Vážně, já to ještě nevím. Jasně, napadlo mě pár možností, pár názvů, ale ještě nejsem

rozhodnutej. Ono by se mi líp rozhodovalo, kdyby se vědělo co ONO to vlastně vůbec je! Jako literárně. Ale ono se to neví! ONO se jenom ví, že NĚCO píšu! Onehdá prošla Isabella kolem, mrkla mi přes rameno a uviděla tu větu. O té modříně, víte?

“...píšeš si zážitky z dovolené?“, zeptala se. Úsměv jsem neviděl, ale tušil jsem ho v té větě.

“Ale ne! Já vlastně nevím, co píšu. Jen píšu!” clonil jsem jí nenápadně ve výhledu na inkriminovaná slova.

Večer na pokoji už pozvolna balíme. Správné by bylo říci: Isabella balí. My s Adamem jen tak přemísťujeme věci. Přebíráme kameny, reklamní letáčky ostrovních výletů, mušle a mušličky, které si odvezeme.

“Tyhle vezmu pro Gábinu a tyhle pro Káju (paní učitelka)”, rozhoduje se Adam nad hromádkami lasturek.

“Já mám pro Marii tenhle bílej kámen z Navagia!” převaluji v ruce hladkej valoun. Málem mně stáhl plavky, jak byl těžkej. Dal jsem si ho totiž ve vodě do kapsy. Ale to jí neřeknu! Proč taky? Snad se jí bude líbit!

A pak je беру znovu do prstů. Převracím je, hladím. Mušličky.

Vzpomínky. Okamžiky, které byly. Třeba zase někdy...

A zítra ráno:

Goodbye, Zakynthos!

Chjerete!

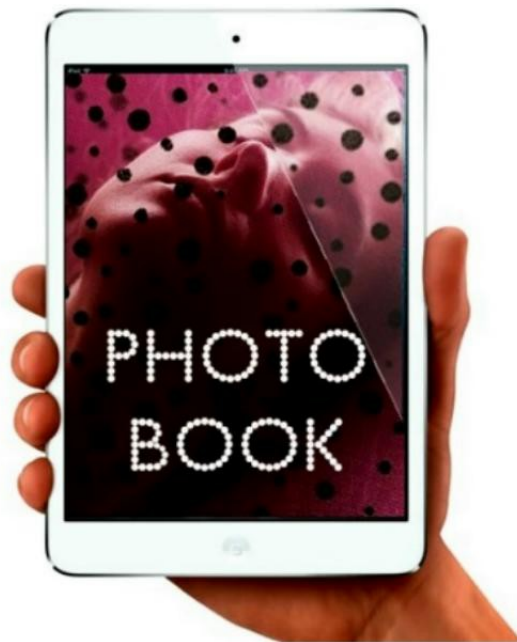
Kalo taxidhi!

Adio, Zante!

Když se naše letadlo zvedlo z krátké, rozjezdové runwaye a nabíralo výšku nad laganaským zálivem, *caretta* v jeho vodách stále ještě spala...

/Zakynthos srpen 2006 – Praha říjen 2006/
korekce 2017 / pdf formát 2019

Booket.cz

**VÁŠ MOBIL SI ZASLOUŽÍ
NĚCO VÝJIMEČNÉHO!**